

پولسے کا گدپہ رومیان

پولسے کا گد پہ رومیان

© 2022-2024 Wycliffe Bible Translators, Inc.

گون بایبیلے رجانک کنوکین ٹیمے کمکا

[Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

هُدائے ہُکم و پرمانا چہ نبیانی نبشتانکان دَرکُومانی نیاما پَجارینگ بوتگ، تان سَجھین کُوم باور بکننت و بَمَننت. چہ ایسا مَسیہے راہا یَکین داناین هُدایا تان اَبَد شان و شتوکت برسات. اَنچُش بات. آمین.

پہ رومیان پولسے کاگد

پہ رومیان پولسے کاگدے پَجار

پہ رومیان پولسے کاگد، نوکین اهدنامگے ششمی کتاب اِنْت و ائولی کاگد. اے کاگد، پہ رومے ایسایں باورمندان نبیسگ بوتگ (۱:۷، ۱۵). روم، رومی شاہنشاہیے بُندر اَت و اے شہرا بازیں کُومیے مردم نندوک اَتنت. ایشانی نیاما یہودی ہم هست اَت.

اے ہبر پَکاییا زانگ نبیت کہ روما کلیسائے بندات چُون بوتگ. بوت کنت کہ ہما رومی کہ پنتیکاستے رُچا اورشلیما آتکگ اَتنت و پِٹرسے وازا گُون اَتنت، چہ آیان لہتینا، گُون ہما سے ہزارین مردمان ہٹوار پاکشودی کرتگ کہ آ رُچا باورمند بوتنت (کاسدانی کار، دَر ۲) و ہمے باورمند کہ پدا روما پر تَرِتگ اَت، و شین مستاگے شنگ کنگش بندات کرتگ و چہ ہمشانی جُہدان کلیسا بندات بوتگ. اے ہم بوت کنت کہ لہتین مردما تُرکیہ، یونان یا دگہ مُلکینا و شین مستاگ اِشکنگ، پدا روما شتگ اَت و مستاگے شنگ کنگش بندات کرتگ.

رومے شہرے گیشترین مردم یہودی نہ اَتنت. ہمیشکا گمان ہمیش اِنْت کہ اُڈتے کلیسایا یہودی و دَرکُومی باورمند ہٹوار بوتگ اَتنت. اے کاگدے تھا، پولس گُون یہودیان ہم ہبر کنت و گُون اے دگہ کُومانی مردمان ہم. چہ اے کاگدے جندا زاہر اِنْت کہ ایشیے نبشتہ کار پولس اِنْت (۱:۱). پولس، اسرائیلیے اَت کہ مروچگیں تُرکیہے شہر تَزوسا پیدا بوتگ اَت. پاکین کتابے زمانگا، اے دَمگ آسیا گوشگ بوتگ. پولس، پریسیے اَت و واندھین مردمے اَت. آیی اورشلیما دینی کانون وانتگ اَت. کاسدانی کارے کتابا نبشتہ اِنْت کہ پولس چُون باورمند بوت و چُون رومی شاہنشاہیے بازیں جاگهان تَر و تابے کرت و و شین مستاگے جاری جت. پولس، وتی باورمندے سٹوبا دو رندا بندیک کنگ بوت و گُڈسرا کُشگ بوت. پولسا سیزدہ کاگد نبشتہ کرتگ کہ نوکین اهدنامگا ہٹوار اَت.

پولسا، رومے باورمندانے سرا اے کاگد چہ کُرنتے شہرا نبشتہ کرت. اے وهدا، آ، وتی سیمی مستاگی سپرا اَت. اے پٹیا اے کاگدے نبیسگے وهد و زمانگ ۵۶ یا ۵۷ میلادی بیت. رومے باورمند پولسا و ندیستگ اَتنت و آسانی کلیسائے جیڑھان سرپد نہ اَت، ہمیشکا اے کاگدے تھا، آسانی یک و کُکین جیڑھانی سرا ہبر نکنت، چو کہ دگہ لہتین کاگدے تھا کنت.

اے کاگد سئے بہرا انت؛ در یگ تان یازده اٹولی بہر انت، در دوازده تان پانزده دومی و در شانزده سئیمی بہر انت.

اٹولی بہرا، پولس نجاتتے سرجمین کسہا کاریت، ہما نجات کہ چہ ایسائے سرا باورمنڈیا رسیت. پولس اے ہبرئے سرا زور دنت کہ سچہین مردمان گناہ کرتگ و کس چہ شریتے دازگا نرگیت (در ۱ تان ۵). پولس اے چیڑتے بارٹوا ہم ہبر کنت کہ انسان چہ رکاگد پد باید انت گناہتے راہا مرثوت (در ۶ و ۷). ہما ہکئے بارٹوا ہم ہبر کنت کہ ہڈائے چک بئیگئے حسابا مارا ہست انت (در ۸). پدا، ہڈائے کارانی تھا اسرائیلی کنومئے جاہ و مکامئے بارٹوا ہبر کنت و گوشت کہ وشین مستاگ جہانتے اے دگہ کنومان سر کنگ بیت و رندا سچہین اسرائیل باور کنت (در ۹ تان ۱۱).

دومی بہرا، پولس اے ہبرا کنت کہ باورمند چوں پہ تپاکی زند بگوازیننت و یکدومیا ایز مجنتت. پولس، رومئے کلیسایا وتی کار و ارادہانی بارٹوا ہم ہال دنت، چتا کہ آییئے دیمتری کارانی تھا اے کلیسائے مردم ہم گون انت. اے کاگدئے نبشتہ کنگئے و ہدا پولس ہما سچہین زران یکجاہ کنگ و اورشلیم سر کنگ لوثیت کہ چہ بازین کلیسائے نیمگا پہ اورشلیمئے نیزگارین کلیسایا نر آگ بوتگ انت. پولس ارادہ کنت کہ چہ اے ززانی سر کنگا و رند روما و پدا اسپانیایا برٹوت و وشین مستاگ شنگ بکنت. کاگدئے گڈی بہرا پہ کلیسائے بازین مردمیا سلام و دروت مان انت و ہڈائے ستا و سنا ہم.

سلام و دروت

چہ ایسا مسیہئے ہزمتکار، پولسئے نیمگا کہ پہ کاسدیا گوانک جنگ بوتگ و زندی پہ ہڈائے وشین مستاگا و پک انت، ہما وشین مستاگ کہ ہڈایا پیسرا وتی نبیانی وسیلہا، پاکین کتابانی تھا واہہ دانگ ات. اے مستاگ آییئے چک بزانت مئے ہڈاوند ایسا مسیہئے بارٹوا انت کہ جسمی حسابا، داوودئے پشپد و اوبادگ انت. و ہدے چہ مردگانی نیاما جاہی جت، پاکین روہئے واک و کدرتے سٹوبا ہڈائے زورمندین چک زانگ و جار جنگ بوت. مارا چہ آییئے نیمگا اے رھمت و کاسدییے کار رستگ کہ پہ ہمایئے نامٹیگی، سچہین درکنومانی نیاما انچین پیمانبرداریے بیارین کہ چہ ایمانا کثیت. گون آیان شما ہم ہور آیت، شما کہ گوانک جنگ بوتگیت کہ ایسا مسیہئے بییت.

پہ رومئے ہما سچہین مردمان کہ ہڈایا دوست انت و گوانک جنگ بوتگ انت کہ پاک و پلگار ببت.

چہ مئے ہڈاین پت و ہڈاوندین ایسا مسیہا پہ شما رھمت و ایمنی سر بات.

ارزشمند و نامدارین چہرگ انت و چہ من و پیسر، مسیہئے باورمند بوتگ انت. امپلیاتوسا سلام سر کثیت. آ پہ ہڈاوندیگی منا باز دوست انت. مسیہئے ہزمتا مئے ہماکار اوربانوس و منی دوستین سنگت استاکیسا سلام سر کثیت. ایلپسا کہ ایسا مسیہئے کار و ہزمتا پایدار انت و انچش ہم آریستوبولسئے لوگئے مردمان سلام سر کثیت. منی سیاد ہیرودیونا سلام سر کثیت، نارکیسوسئے لوگئے ہما مردمان کہ ہڈاوندئے سرا باورمند انت سلام برسینت. بانکین تریبنا و تریوسایا کہ پہ ہڈاوندان بازین کارے کرتگش و انچش دوستین پرسیسا کہ ہڈاوندئے راہا مزین ہزمتی کرتگ سلام سر کثیت. پہ روپسا کہ چہ ہڈاوندئے نیمگا گچین کنگ بوتگ و آییئے ماتا کہ پہ من ہم ماتتے پیما انت سلام سر کثیت. آسینگریتوس، پلیگون، ہرمس، پاتروباس، ہرماس و آدگہ براتان کہ گون آیان انت سلام برسینت. انچش پیلولوگس، یولیا، نیراس و آییئے گہار اولیمپاس و سچہین پلگار تگینان کہ گون آیان انت سلام سر کثیت. گون پاکین چگگان، یکدومیا دروت و درہبات بگوشیت. مسیہئے سچہین کلیسا پہ شما سلام دیم دینت.

او براتان! چہ شما دزندی کنان، آ مردمان شر بچاریت و وتا چہ آیان دور بداریت کہ مردمانی نیاما پلینڈی کنتت و شمئے گپتگین تالیمانی ہلاپا گناہئے سٹوساز بنت. چتا کہ چشین مردم مئے ہڈاوند مسیہئے ہزمتا نکنتت، آ وتی لاپئے گلام انت و گون وتی نرم و چرین زبانا سادھین مردمان رد دینت. شمئے پیمانبرداریئے تئوار و آواز سچہینانی نیاما پڑشتگ و من چہ شما شادمان آن، بلہ چہ شما لوٹان کہ پہ نیکین کاران دانا و ہوشمند بییت و چہ سلین کاران پاک و ساپ بمائیت. سہل و ایمنیئے ہڈا، ہمے زوتان شیتانا شمئے پادانی چیرا ہورت کنت. مئے ہڈاوند ایسا مسیہئے رھمت شمئے ہمراہ بات.

منی ہماکار تیموتاوس شمارا دروت و درہبات گوشیت، انچش منی سیاد لوکیوس، یاسون و سوسیپاتروس پہ شما سلام دیم دینت.

من تریوس، اے کاگدئے وشینیس، چہ ہڈاوندئے نیمگا شمارا سلام و دروت گوشان.

گایوس کہ منا و کلیسائے سچہین مردمی وتی مہمانداریئے ساہگا داشتگ انت شمارا سلام و دروت گوشیت. اے شہرئے ہزانگئے کلبتدار اراستوس و مئے برات کوارتوس شمارا سلام گوشنت. مئے ہڈاوندین ایسا مسیہئے رھمت شما سچہینانی ہمراہ بات. انچش بات. آمین.

ستا و سنا

نون ہڈایا ستا و سنا بات، کہ چہ منی اے وشین مستاگ و ایسا مسیہئے کلوئے جار جنگئے برکتا، شمارا برجہ داشت کنت. اے مستاگئے راز، کرنانی کرن چیر و بیتتوار ات، بلہ نون پاشک و پدر بوتگ و گون آیدمانین

۱۱:۱۶ یا: ہم ملکی. ۱۶:۱۶ دروت و درہبات، بزانت سلام و آلیک. ۲۱:۱۶ یا: ہم ملکی. ۲۲:۱۶ وشینیس، بزانت کتاب. ۲۴:۱۶

لہتین کوہنین سیاہگا، بند ۲۴ نیست.

۱۵:۱ اسلیگین یونانی نبشتانک گوشیت: ”گلام“. ۱۵:۱ و پک، بزانت چیرے کہ ندر بیت.

پولس دیم پہ روما

بلہ نون پہ من، اے ہند و دمگان کار کنگا جاہے پشت نکپتگ و بازین سالنا منی ارمان ہم بوتگ کہ شمئے کڑا بیایان۔ پمیشکا منی دلا انت کہ دیم پہ اسپانیایا وتی سات و سپرے راہا، گون شما گند و نند بکنان تان شمئے گندکئے وشیان و رند، شما منا پہ اژدئے سپرا مدت بکنیت۔

بلہ نون اورشلیما، پلگار تگینانی ہزمت کنگا رٹوگا آن۔ چنا کہ مکدونہ و آکپہئے کلیسیایان شئور کرت کہ پہ اورشلیمئے نیزگارین پلگار تگینان مالی کُمکے راہ بدئینت۔ اے آیانی وتی جندئے شئور ات۔ آپہ راستی یہودیانی و امدار انت، چنا کہ وهدے دَرکٹوم گون یہودیانی روہی برکتان شریکدار بوتگ انت، آہم و امدار انت کہ گون وتی مالی ہستیا، یہودیانی ہزمتا بکننت۔ وهدے اے کارن سرجم کرت و دلجم بوتان کہ اے ٹیکہ پہ آیان سر بوتگ، دیم پہ اسپانیایا سر گران و ہمے سپرے راہا شمارا گندان۔ من زانان کہ وهدے شمئے کڑا بیایان، گون مسیہئے سرجمین برکتان کایان۔

او براتان! پہ مئے ہڈاوند ایسا مسیہا و پہ پاکین روہئے مہرا چہ شما دَر بندئ کنان کہ ہڈائے درگاہا پہ من دوا بکنیت و گون وتی دویان منی جُهدان ہمراہ بیت۔ دوا کینت کہ چہ یہودیہئے ناباورانی دستا برکان و اورشلیمئے شہرا، پلگار تگین مردم منی ہزمتا بَمَننت، تان گون ہڈائے واہگ و رزایا پہ شادہی شمئے کڑا بیایان و گون شمئے گند و نندا نوکین واک و توانے بگران۔ سہل و ایمنیئے ہڈا شما سَجَہینانی ہمراہ بات۔ اَنچُش بات۔ آمین۔

پولسئے سلام و دروت

۱۶ شمئے کڑا مئے شمئے گُہار پیبیئے سپارشا کنان، کہ کَنکَرِہئے شہرئے کلیسائے ہزمتکارے، تانکہ پہ ہڈاوندیگی، ہما پیما کہ پلگار تگینانی ارزش انت، اییا گون وت بزوریت و وشاتک بکنیت و ہر کُمکے کہ چہ شما لوٹیت بکنیت، چنا کہ آ، بازین مردمیئے مدتکار بوتگ و منی جندئے ہم۔

منی سلامان پہ ہمارین پریسکیلا و آکویلا سر کینت، کہ منی ہمراہیا ایسا مسیہئے ہزمتش کرتگ۔ آ پہ منیگی، چہ وتی زندا سر گوستگ انت۔ تہنا من نہ، دَرکٹومانی سَجَہین کلیسا ہم آیانی شُگرا گرت۔ اَنچُش ہم ہما کلیسیایا منی سلامان برسینیت کہ آیانی لوگا برجہ دارگ بیت۔ منی دُردانگین دؤست اپینیتوسا کہ پہ مسیہا آسیائے دَمگئے اٹولی بر و سمر ات، سلام سر کینت۔ مریما کہ پہ شمئیگی بازین زہمتے کشتگی سلام سر کینت۔ منی سیاد آندرونیکاس و یونیاں کہ منی ہمراہیا بندیک آنت سلام سر کینت۔ کاسدانے نیاما آ،

پہ رومئے سپرا پولسئے لوٹ و واہگ

ہر چیڑا پینسر، چہ ایسا مسیہئے راہا پہ شما سَجَہینان وتی ہڈائے شُگرا گران، چنا کہ شمئے ایمانے تتوار سَجَہین دنیاہا شنگ بوتگ۔ ہما ہڈا کہ من پہ جان و دل، گون آیئے چُکئے وشین مستاگئے سر کنگا آیئے ہزمتا کنان، وت شاہد انت کہ وتی دویانی تہا مدام شمارا یات کنان۔ منی دَر بندئ چہ ہڈایا اش انت کہ گُڈسرا، گون ہمایئے رزایا شمئے کڑا رسگا کامیاب بان، چنا کہ شمارا گندگ لوٹان، تان پہ شما روہانیین ٹیکے برسینان کہ شمارا مہر و مہکم بکنت، بزبان کہ مارا چہ یکدومیئے باور و ایمانا دَلبَدئ برسیت، چہ منیگ و شمئے ایمانا۔

او براتان! لوٹان شما بزانتت باز زندا وتی دلا شئورن کرتگ شمئے کڑا بیایان بلہ ہر زندا یک نہ یک مُشکلنا منا داشتگ، منی واہگ ات شمئے نیاما بر و سمرے بکنان، ہما پیما کہ چہ آدگہ دَرکٹومان کنتگ۔ من، وتا یونانی و بربر، دانا و نادانانی زِمہ واز زانان۔ پمیشکا، منی دل باز لوٹیت شمارا ہم کہ روما نندوک ایت، مستاگ و بشارت بدئیان۔ پرچا کہ چہ ایسائے وشین مستاگ پُشل و شرمندگ نہ آن، اے پہ ہر ہما کسے رَکینگا ہڈائے زور و توان انت کہ باور کنت، اٹولا پہ یہودیان و زندا پہ دَرکٹومان۔ چنا کہ ایسائے وشین مستاگئے تہا ہما پاک و پلگاری پَدَر بیت کہ چہ ہڈائے نیمگا انت، ہما پاک و پلگاری کہ چہ ازل تان ابد ایمانے سرا اؤشتاگ، اَنچُش کہ نیسگ بوتگ: ”ہما کہ چہ ایمانے راہا پاک و پلگار انت، زندگ مانیت“۔

پہ گنہکاران ہڈائے کُہر

ہڈائے کُہر و گزب چہ آسمانا زاہر بیت و مردمانی سَجَہین بیہدایی و بدکاریانی سرا کپیت، کہ گون وتی دَرکاریان، راستیئے راہا لگتال کنت۔ پرچا کہ آ چیڑ کہ ہڈائے بارٹوا زانگ بیت، پہ آیان زاہر انت۔ ہڈایا آ چیڑ پہ آیان تچک و زاہر کرتگ۔ چہ دنیائے جوڑینگا بگر تان اٹون ہڈائے چیڑ و اندمین جنوہر، بزبان آیئے ابدمانین زور و ہڈایی سَرِش چہ آیئے جوڑینتگین چیڑان گندگ و زانگ بیت، نون مردمان نامہ و نیمونے نیست۔ ہرچنت کہ ہڈا اش زانت، بلہ ہڈایی اِزْتَش نادات و شُگَرِش نکپت، ایشیئے بدلا، وتی ناہودگین پگر و ہٹیلانی تہا گُمرہ بوتنت و آیانی ناسریدین دل تہاریا پُوشت۔ ہرچنت کہ وتا دانا گوشتش بلہ ہوڑ و اہمک بوتنت۔ نمیرانین ہڈائے شان و شئوکتش گون ہما بٹان سئودا کرت کہ ہاکیین انسان، بالی مرگ، چارپادین ہٹیوان و مار و گوچانی رنگ و دُرُوشما اتنت۔ پمیشکا ہڈایا آ، آیانی دلئے سل و بدین واہگانی تہا یلہ کرتنت تان گون ناپاکیا وتی جسمان

۱۳:۱۱ ”براتے“ مانا ہر باورمند انت، مردین و جنین۔ ۱۴:۱۱ بربر پہ آکٹومان کہ یونانی زبان نزانیش، یونانی گالے۔ ۱۷:۱۱ یا: ”پاک و پھریکار ایمانے سرا زند گوازینت“۔ ہبکوک بیئے کتاب ۲:۴۔ ۲۰:۱ سَرِش، بزبان باتن، فترت، جنوہر۔ ۲۳:۱ دُرُوشم، بزبان شکل۔

۳:۱۶ آسلیگین یونانی نبشتانکا ”پریسکا“ آتگ، کہ پریسکیلائے گونڈ گپتگین نام انت۔ ۵:۱۶ آ وهدا، آسیائے مانا اٹوگین تَکِہئے رَوندئ نیماگ ات۔ ۷:۱۶ یا: ہم ملکی۔

وت مان و تا سُبک و بے آرزو بکننت. آیان هُدائے هک و راستی گون دروگا سئودا کرت و اَد کَنو کین هُدائے بدلا، اَد کرتگینانی پرستش و هزمتش کرت، هما اَد کَنو ک که تان ابد ستا و سنا کرزیت. اَنچش انت، آمین.

پمیشکا هُدایا هم آ، آیانی شرمناکین هئوا و هئوسانی تها یله کرتنت. آیانی جنینان وتی ویت و وابئے اَسَلین راه یله دات و ناراهین کَشکا شتنت. همے پیما، مردینان گون وتی جنینان راه و رَهبندین نَرَبگی یله دات و وت مان و تا هئوا و هئوسانی آسا کپنتت، مردینان گون مردینان شرمناکین کار کرت و اے بدراهینانی اَلَمین سزایش جندا رست. آیان هُدایچاری پُر آرزو و اَلَمین کارے نزانن و هُدایا هم آ، بیننگین پگر و هئیلانی تها یله کرتنت تان ناراهین کارانی تها بکپنت. آچه هر پیئمین بدکاری، گندگی، تماه و بدین هئیلان پُر و سر ریچ بوتگ انت، چه هَسَد و کُنت، هُون و کُوش، جنگ و جدل، مَندر و پریب و بدواهی پُر، مردمانی باپُشتا هبر کَنو ک، بُهتام جنو ک، هُدایبزار، بے ادب، گُروناک، بٹاک جنو ک، بدکردیئے جوژینو ک، پت و ماتئے ناپرمان، اَهَمک، بیوپا، بے اِساس و بیَزهم انت. هرچُنت آچه هُدائے هُکما سهیگ انت که چُشین کارانی کَنو ک مرکئے لاهک انت، بله انگت نه تهنات آکاران کنتت، دگرانی هم چُشین کارانی پُشت بنت.

هُدائے اَدلین دادرسی

پمیشکا تئو، هرکس که ببئے، وهده دگران مئیارِگ کئئے، ترا هم اُزرے نیست. چتا که گون دگرئے مئیارِگ کنگا، وتا مئیارِگ کئئے. پرچا که تئو وت هما کاران کئئے. ما زانین هُدائے دادرسی آیانی سرا برَهک انت که اے پیئمین کار کنتت. تئو، هرکس ببئے، وهده دگران ایزر جنئے بله وت هما کاران کئئے، تئیی هئیلانا چه هُدائے دادرسیا رَکئے؟ یا که آییئے مهربانی و سبر و تهملئے گنجا بے ارزش زانئے و اے چیزا سَر پَد نبئے که هُدائے مهربانیئے مکسد همش انت که ترا دیم په تئوبه کنگا ببارت؟ بله تئو گون وتی ناپشومان و سَنگین دلا، په کهر و گزبئے رُچا په وت کهر و گزب اَمبار کئئے، هما رُچا که هُدائے اَدلین دادرسی زا هر بیت. هُدا هرکسئے مَرُا آییئے کرتگین کارانی حسابا دنت. هما که گون سبر و اُچار، نینکین کارانی سرا مَهر اُشتاتگ انت و شوکت، اژت و نمیرانیئے رندا انت، آیان نمیرانیئے زَنَد بکشیت. بله په وتواه و هما مردمان وتی کهر و گزبا گوارینیت که هک و راستیئے بدلا بدکاریئے رندگیر انت. هرکس که بدین کار کنت، رنج و اُزابانی تها کپیئت، پیسرا یهودی و رندا یونانی. بله هرکس که نیک کنت، شوکت، اژت و ایمنیئے واهند بیت، پیسرا یهودی و رندا یونانی. چتا که هُدا رو و ریا نکنت.

پدا گو شگ بوتگ:

”او دَرکئومان! گون آییئے کئوما شادهی کنتیت.“

دیمترا:

”او سَجَهِین کئومان! هُداوندا بنازینیت.“

جهائے سَجَهِین راج آییسا ستا و سنا بکننت.“

اَشیا نَبی هم گو شیت:

”یَسَیئے ریشگ رُدیت،

هما که یاد کثیت تان دَرکئومانی سرا بادشاهی بکنت،

آییئے سرا دَرکئوم اُمیت بندنت.“

اُمیتئے هُدا که شما آییئے سرا باور کرتگ، شمئے دلا چه شادهی و سُهَل و آرامیا پُر کنتت، تان گون پاکین رو هئے واک و زورا چه اُمیتا سر ریچ بیئت.

پولس، په دَرکئومان کاسدے

او براتان! من دلجم آن که شما وت چه شَری و نیکیا پُر ایت، هر پیئمین زاننا تمان ایت و په یکدومیئے پنت و تالیما توانا ایت. بله من شمئے سرا لهتین چیزانی بارئوا په دلیری نیشنگ تان پدا آ چیزان شمئے یاتا بیاران. اے چه هما رهمتا انت که هُدایا منا بکشنگ، که من په دَرکئومان ایسا مسیهئے هزمتکار بیان و په هُدائے و شین مستاگئے رسینگا هزمت و پینشویایی بکنان، تانکه دَرکئوم هُدائے درگاها زرتگین هئیراتے ببت که چه پاکین روها پلگارگ بوتگ. گزا، په ایسا مسیهئگی، په هُدایا وتی کرتگین هزمتانی سرا پَهر کنان. منا بس هما کارانی بارئوا هبر کنگئے تَهَم و جُریت هست انت که مسیها چه منی دستا، بزانت چه منی هبر و کاران، کرتگ انت تان دَرکئوم پَرمانبردار ببت. آییسا اے کار، چه نشانی و موزجھانی واک و کدرتا، گون هُدائے رو هئے زورا کرتگ انت. گزا چه اورشلیمبا بگر تان ایلیریکومئے دمگا، من سَجَهِین راهاتر و گرد کرتگ و مسیهئے و شین مستاگ په سرجمی جار جتگ. منی ارمان همے بوتگ که مستاگا آ جاگهان جار بجنان که مسیه اژدا پچارگ نبوتگ و دگرانی ایزر کرتگین بَنهشتانی سرا چیزے اَد مکنان. بله هما دابا که نیشته انت:

”هما که آییئے بارئوا هچبر هال دئیگ نبوتگ انت، گندنت و

هما که هچیر آییئے بارئوا نه اِشکتگش، سر پَد بنت.“

پمیشکا باز رندا منی دیم دارگ بوتگ که شمئے کُرَا آتک مکنان.

۳۰:۱ گُروناک، بزانت مگورور، پُرکیر. ۲:۲ دادرسی، بزانت هکین پیسله، هما شئور که چه دادگاهان کثیت، داوری، انساپ. ۷:۲ اُچار، بزانت سبر، تهمل، برداشت. ۹:۲ یونانی ادا په سَجَهِین دَرکئومان مسالے. ۱۱:۲ رو و ریا، بزانت پرک و درک، ترفداری، اربی و پارسیا ”تبعیض“.

۱۰:۱۵ موشائے واز ۳۲:۴۳. ۱۱:۱۵ زبور ۱۱۷:۱. ۱۲:۱۵ اَشیا نَبیئے کتاب ۱۱:۱. ۱۹:۱۵ ایلیریکوم موزچگین رُزندی بالکائے دمگے بوتگ. ۲۱:۱۵ اَشیا نَبیئے کتاب ۵۲:۱۵.

برات دلرَج بیت، گڑا چہ اد و رند مہرئے تھا گام نجنگا ائے۔ پہ وتی وراکا آیا تباہ مکن کہ مَسیہ پہ ہمایا مُرت۔ مِیلیت مردم آچیڑانی بارٹوا بدین ہبر بکننت کہ شما آیان نیٹک زانیت۔ چنا کہ ہڈائے بادشاہی پہ ورگ و نوشگ نہ انت، آییئے بادشاہی، پلگاری و شہل و شادھی انت کہ چہ پاکین روہا رسیت۔ هرکس ہمے پئیما مَسیہئے ہزمتا بکت، ہڈایا وشنوڈ کنت و مردم ہم آیا مَننت۔

گڑا بیانت مُدام ہما کارانی پد و رندا ببین کہ دیم پہ شہل و آرامی و یکدومیئے رُست و رُدوما برنت۔ ہڈائے کارا پہ وراکا زٹوال مکن۔ پہ راستی سچھین وراک پاک انت، بلہ تئیی ہر ہما وراکے پہ تٹو بد انت کہ دگریئے ٹگل ورگئے سٹوساز بیت۔ شرتر انت کہ چہ گوشت، شراب یا دگہ ہر چیڑا پھریز بکنئے کہ تئیی براتئے ٹگل ورگئے سٹوساز بیت۔ اے چیڑانی سرا وتی مہرین باورا وتیگ و ہڈائے نیاما بدار، تٹو بزائے و ہڈا۔ گل پہ ہمایا کہ وتی مَنٹگین چیڑانی سرا وتا مٹاریگ نکنت۔ بلہ آ کہ وراکئیئے سرا شُک انت، اگن آیا بوارت مٹاریگ انت، چنا کہ گون باور و ایمانا نٹوارتگی۔ ہرچے کہ چہ باور و ایمانا مبیٹ، گناہ انت۔

دگرانی ہنیالا ببین

۱۵ ما کہ زورمند این، باید انت نزورین باورمندانی کمزوریان وتی بڈا بزورین و بس وتی جندئے وشیانی رندا ببین۔ چہ ما ہریکے وتی ہمساهگا پہ آییئے رُست و رُدومئے شرین مکسدا وشنوڈ بکننت۔ چنا کہ مَسیہ ہم وتی وشنوڈیئے پدا نہ ات، اُنچش کہ نبشتہ انت: ”تئیی رد و بد کنوکانی رد و بد، منی سرا کیتک انت۔“ ہر چیڑے کہ پیسرا نیسیگ بوتگ، پہ مئے تالیما بوتگ، تان گون پاکین کتابئے بکشتگین سبر و دلبدیا مارا اُمیت برسیٹ۔ نون سبر و دلبدیئے ہڈا شمارا اُنچین زندے بککشات کہ ایسا مَسیہئے پئیما گون یکدومیا ہمدل و ہمسبتک ببیت، تان شما پہ ہمدلی و ہمتواری ہڈا، بزانت مئے ہڈاوندین ایسا مَسیہئے پتا، ستا و سنا بکنیت۔ نون پہ ہڈائے شان و شوکتا، شما یکدومیا ہما پئیما وشاتک بکنیت و بزوریت کہ مَسیہا شمارا زرتگ۔

یہودی و دَرکٹومانی اُمیت

شمارا گوشان کہ پہ ہڈائے راستیئے پجارگا، مَسیہ یہودیانی ہزمتکارے بوتگ تانکہ ہما کٹول و وادھان پگا بکت کہ بُنییرکان دئیگ بوتگ انت و تانکہ دَرکٹوم، ہڈایا پہ آییئے رَہمتان ستا و سنا بکننت۔ اُنچش کہ نیسیگ بوتگ:

”پمیشکا ترا کٹومانی نیاما ستا کنان و

تئیی ناما نازینان۔“

۲۱:۱۴ پاکین کتابئے تھا ہر جاگہ کہ شرابئے لبز آتکگ، ایشیئے مانا چہ انگورا جوڑ بوتگین شراب انت کہ انگریزا ”wine“ گوشگ بیت۔ ۳:۱۵ زبور ۹:۶۹۔ ۸:۱۵ اسلیگین یونانی نبشتانگ گوشیت: ”سُت کرتگینانی“۔ ۹:۱۵ سمویل کاریبے دومی کتاب ۵:۲۲ زبور ۱۸:۴۹۔

آ کہ شَریتا نزاننت و چہ شَریتا دُن گناہش کرتگ، چہ شَریتا دُن تباہ و برباد بنت و آ کہ شَریتا زاننت و شَریتئے چیڑا گناہش کرتگ، آیانی دادرسی شَریتئے ہسابا بیت۔ چنا کہ تہنا چہ شَریتئے رَہبندانی اشکنگا، کس ہڈائے چمان پاک و پلگار نبیت۔ ہما کس پاک و پلگار زانگ بیت کہ شَریتئے رَہبندانی سرا کار کنت۔ و ہڈے دَرکٹوم کہ شَریت پہ آیان نرستگ بلہ چہ وتی سَرشتا اُنچین کار کنت کہ شَریتئے رَہبندا انت، آ وتی سرا وت شَریت انت، بل کہ شَریتش نیست۔ گون وتی اے کاران پینش دارنت کہ شَریتئے رَہبند آیانی دلا نَکش انت۔ آیانی دل و جبین پہ ایشا گواہی دنت و پگر و ہنیالش برے آیان مٹاریگ و برے بیمنیار کنت۔ اے ہما روچا پڈر بیت کہ ہڈا چہ ایسا مَسیہئے راہا، مردمانی چیر و اندیمین پگرانی دادرسیا کنت، ہما ڈنولا کہ منی وشیین مَستاگ گوشیت۔

یہودی و ہڈائے شَریت

بلہ اگن تٹو وتا یہودیئے زانئے و شَریتئے سرا تٹوکل کنتے، اگن گون ہڈایا وتی نزیکئیئے سرا پھر بندئے، اگن چہ شَریتا تالیم گرگئے سٹوبا ہڈائے واہگا زانئے و گھترینا پجاہ کارئے، اگن دلجم ائے کہ کورانی رھشون ائے و پہ آیان نورے ائے کہ تھاروکیا انت، اگن ہما شَریتئے سٹوبا کہ زاننت و راستیئے جٹوہر انت جاہلانی تالیم دئیوک و کڈکانی استاد ائے، اگن تٹو دگران تالیم دئیئے، گڑا چنا وتی جندا تالیم ندئیئے؟ تٹو کہ دُزیئے ہلاپا جار جئے، بارین وت دُزی نکنتے؟ تٹو کہ زایا مکن و منہ کنتے، بارین وت زنا نکنتے؟ ترا کہ چہ بٹان نپرت انت، بارین وت بٹانی پرستشگاہان نپلئے؟ تٹو کہ شَریتئے سرا پھر بندئے، بارین گون شَریتئے پرؤشگا ہڈائے بے اڑتیا نکنتے؟ ہما پئیما کہ نبشتہ انت: ”شمئے سٹوبا دَرکٹوم ہڈائے ناما بے اڑت کنت۔“

بُرک و سُنتا ہما و ہڈا اَرزہ ہست کہ شَریتا برجہا بدارئے بلہ اگن شَریتا پیرؤشئے گڑا بزانت سُننت کنگ نبوتگئے۔ اگن آ کہ سُننت کنگ نبوتگ بلہ شَریتئے رَہبندان پورہ بکننت، سُننت بوتگین ہساب نبیت؟ آ کہ جسمی سُننت کنگ نبوتگ بلہ شَریتئے سرا کار کنت ترا مٹاریگ کنت۔ بل کہ ترا نبشتگین شَریت و سُننت کنگئے رسم ہست، بلہ تٹو اُنگت شَریتا پیرؤشئے۔ چنا کہ یہودی آنہ انت کہ سرزراہا یہودی انت و اُنچش ہم راستین سُننت بئیگ، سرزراہی چیڑے نہ انت۔ یہودی ہما انت کہ پہ دل یہودی ببیت و راستین سُننت دلئے تھا بیت، چہ ہڈائے روہا بیت، چہ نبشتگین لبزا نبیت۔ چُشین مردما چہ انسانا ستا نرسیت، چہ ہڈایا رسیت۔

ہڈائے وپاداری

۳ گڑا یہودی بئیگئے پائدگ چے انت و سُننتئے اَرزہ چے بوت کنت؟ ہر پئیما کہ بچارین، ایشانی پائدگ باز انت۔ اٹولی گپ اش انت کہ ہڈایا وتی ہبر یہودیانی سپردہ کرتگ۔ بلہ اگن چہ آیان لہتین وپادار نبوت،

گڑا جے بیت؟ آیانی بیو پایی ہڈائے و پاداریا هلاس و ناکار کنت؟ ہچہرا بل کہ سَجھین مردم دروگبند بنت، ہڈا راستگو انت! ہما پئیما کہ نیسیگ بوتگ:

”پمیشکا، تئو کہ ہبر کنتے برہک ائے و
دادرسیئے و ہدا کامیاب.“

بلہ اگن مئے بدکاری ہڈائے پاکی و پلگاریا پدَر کنت، گڑا جے بگو شین؟ ہڈا نانسپ انت کہ آئیئے کھر و گزب مئے سرا کپیٹ؟ (نون من انسانی ہبر کنگا آن.) ہچہر چُش نہ انت. اگن چُش بوتین گڑا ہڈایا چہ پئیما دنیائے دادرسی کرت کرت؟ بلکین کسے بگو شیت: ”اگن گون منی دروگا ہڈائے راستی گیشتر زاهر و پدَر بیت و آئیئے شان و شوکت مستر، گڑا چنا من انگت پہ گنہکاریا مئیاریگ کنگ بان؟“ چنا مگو شین: ”بیانیت بدی کنین تان بر و سمری نیکی بیبت؟“ ہما پئیما کہ لہتین مردم مارا بھتام جنت و گو شیت کہ ما چُش گوشگا این. آیانی ہک انت کہ مئیاریگ کنگ بنت.

کس پھریزکار نہ انت

گڑا جے بگو شین؟ مئے، یہودیانی ہال چہ آدگران گھتر انت؟ نہ، ہچ پئیما گھتر نہ انت! چنا کہ ما اے ہبر پدَر و پگا کرتگ کہ سَجھین مردم، یہودی و یونانی، گناہئے بندیگ انت. اُنچُش کہ نیشته انت:

”کس پھریزکار نہ انت، ہچکس.

کس سر پد بیت، ہچکس ہڈائے شوہازا نہ انت.

سَجھینان وتی دیم تریتنگ و

ہوریا ناہودگ بوتگ انت،

کس سَرین کار کنگا نہ انت، ہچکس.

گت و گلو اش پراہین کبرے،

زبانہ پہ مکر و پرییا کار بندنت،

گرمائے زہرِش لُٹانی چیرا انت و

دپش چہ بددوایی و جئور و کچلا پُر انت،

پہ ہونئے ریچگا اِشتاپ کننت،

ہر جاہ کہ رئونت، بییرانی و بڑگی کارنت،

سُهل و ایمنیئے راہش نرانتگ و

۴:۵۱ زبور ۱۲:۳ زبور ۱۰:۱۴، ۳:۱-۵۳، ۱۳:۳ زبور ۵:۹، ۱۳:۳ زبور ۱۴:۳، ۱۴:۳ زبور ۱۰:۷، ۱۷:۳ اِشٹیا

نبیئے کتاب ۵۹:۷-۸.

نون بیانیت تہاروکیئے کار و کردان یلہ کنین و رُزنائیئے زُرہا پپوشین. بیانیت شریدارین زندے بگوازینین، ہما زند کہ رچئے رُزنائییا گوازینگ بیت، چُشین زندے مگوازینین کہ پہ اِیاشی، ہنوش و ملار، وئیلانکی، لندری، پسات و ہسد بیت. اِشانی بدلا، ہڈاوند ایسا مسیہا وتی پو شاک بکنیت و وتی گنہکارین سَرشتئے واہگانی سرجم کنگئے پد و زندا مبیبت.

نورین باورمند

۱۴ نورین باورمندا و شاتک کنیت و بزوریت و نگیشتگین ہبرانی سرا گون آییآ جیئہ مکنیت. یکنیئے باور آییآ ہر چیرئے ورگا کلیت، بلہ دومی کہ باوری نور انت تہنا سبزی وارت. آ کہ ہر چیر وارت، دومیآ پہ آییئے پھریز کنگا کم آرزش مزانت و آ کہ پھریز کنت، آدگرئے سرا کہ ہر وراک وارت ہکم مبریت، چنا کہ ہڈایا، آ و شاتک کرتگ و زرتگ. تئو کئے ائے کہ دگریئے ہزمتکارئے سرا ہکم بئرئے؟ آ وتی جندئے ہڈابندئے پیشگاھا اوشیت یا کپیٹ. بلہ بزبان کہ اوشیت، چنا کہ ہڈاوند اے واک ہست کہ آییآ بداریت.

کسے یک روچنا چہ دگہ روچنا شرتر زانت و دگریئے دلا سَجھین روچ یک انت. ہرکس وتی دلئے ہئیالانی سرا سدک بیبت. آ کس کہ یک روچنا ہاسین روچے زانت، پہ ہڈاوندیگی چُش کنت. آ کس کہ وارت ہم پہ ہڈاوندیگی وارت، پرچا کہ ہڈائے شگرا گپیٹ و آ کس کہ چہ ورگا پھریز کنت، پہ ہڈاوندیگی چُش کنت و ہڈائے شگرا گپیٹ. چہ ما ہچکس پہ وتیگی زندگ نہ انت و کس پہ وتیگی نمریت. اگن زندگ این پہ ہڈاوندنا زندگ این و اگن بمرین پہ ہڈاوندنا مرین. گڑا زندگ بین یا بمرین، ہڈاوندیگ این. مسیہ پمیشکا مُرت و پدا زندگ بوت کہ مُردگانی ہم ہڈاوند بیبت و زندگینانی ہم.

نون تئو چنا وتی براتا ابر جنئے؟ پہ جے آییآ کم آرزش زائے؟ چنا کہ حسابئے روچا ما سَجھین ہڈائے بارگاھا اوشیتین. پرچا کہ نیسیگ بوتگ:

”ہڈاوند گو شیت: اُنچُش کہ من زندگ آن،

اے ہبر ہم راست انت،

ہمک مردم منی دیم کونڈان کپیٹ و

ہر زبان ہڈایا ستا کنت و ساڑا بیت.“

گڑا چہ ما ہر یکنیا ہڈائے دیم وتی حساب دئیگی انت.

بیانیت چہ اد و رند یکدومیئے ہکما مبرین. اِشیئے بدلا، وتی دلا شعور بکنیت کہ آدگہ براتانی پاڈراہا مان گیشینوکنین ڈوک ابر مکنیت و بند مبندیت. من، چہ ہڈاوندین ایسائے نیمگا سدک آن کہ ہچ وراکے و تاوت یلیت نہ انت، بلہ اگن کسے چیرا پہ وت یلیت بزانت پہ آییآ یلیت انت. اگن گون تئی وراکیئے ورگا تئی ۱۲:۱۳ زُرہ، بزبان زہمجانای آسنین پو شاک. ۱۱:۱۴ اِشٹیا نبیئے کتاب ۴۵:۲۳.

پہ سہل و آرامی زند بگوازینیت۔ او دوسٹین دُردانگان! ہجر بیزگیری مکنیت، کھرا پہ ہدایا بلّیت۔ چنا کہ نبشتہ
انت: ”ہداوند گوشت: بیڑے گرگ منی کار انت، سزا دئیوک من آن.“ ایشیے بدلا:

”اگن تئیے ڈومن شُدیگ انت، وراکی بدئے،

اگن تئیگ انت، آپی بدئے،

کہ گون وتی اے کارا، آییئے سرا رُکین جل و اشکر مچّ کنئے۔“

مئیل بدی تئیے سرا سردست بیت، گون نیکیا بدیئے سرا سردست بیئے۔

ہکومتیے پرمناپرداری

۱۳ ہرکس وتا ہکومتیے چیردست بمئیے، پرچا کہ چہ ہڈائے نادینتگینا آبد، ہچ واک و اہتیارے نیست
و ہر واک و کدرتے کہ ہست، ہڈایا نادینتگ۔ پمیشکا، ہرکس کہ چہ ہکومتا سَرکشی کنت، ہڈائے
نادینتگینئے ہلاپا پاد آتکگ و ہرکس کہ سَرکشی بکنت، وتی سرا مئیباری کاریت۔ آ کہ شَرین کار کنت،
آبان چہ ہکومتا تُریے نیست، بلہ سلکار چہ آبیَا تُرست۔ اگن لوئئے چہ ہکومتیے تُسا آزات بیئے، گُزا شَرین
کار بکن و آترا مئیے و ستا کنت۔ پہ تئیے شَریا، ہکومت ہڈائے ہزمتکار انت، بلہ اگن بدکاری کنئے، چہ آبیَا
بُرس چنا کہ زہم مُپت و بے سئوب آییئے دستا نہ انت۔ آ ہڈائے ہزمتکار انت، سزا دئیوکے کہ پہ بدکاران کھَر
کاریت۔ گُزا، باید انت ہکومتیے چیردست بیئے، تہنا چہ کھَرئے تُسا نہ، چہ وتی جبین و جدانا ہم۔ پہ ہمے
سئوبا سَنگ و مالیات ہم دئییت، پرچا کہ ہاکم ہڈائے ہزمتکار انت و وتی و ہدا پہ ہمے کارا دئییت۔ ہرکسئے
ہکا باید انت بدئییت۔ اگن سَنگ و مالیاتو پر انت، باید انت بدئییت، اگن رَسد پر انت، گُزا رَسدا بدئییت۔ اگن
اِزت انت، اِزت بکنیت و اگن شرپ انت، شرپ۔

پہ یکدومیا مہر

ہچکسئے دئین شمارا پر مبیٹ۔ شمئے دئینکاری تہنا گون یکدگرا مہر کنگ انت؛ چنا کہ ہرکس گون دومیا
مہر کنت، آبیَا شَریت برجہ داشتگ۔ پرچا کہ ”زنا مکن“، ”ہون مکن“، ”دُزی مکن“، ”تمہ مکن“ و آدگہ
هُکم گون ہمے ہبرا گونڈ گُگ بنت: ”گون وتی ہمساهگا وتی جندئے پئیما مہر بکن۔“ مہر گون ہمساهگا
بدی نکنت۔ پمیشکا مہر کنگ، شَریتئے سرجمی انت۔

انچش ہم، شما انوگین و ہدا زانیت کہ نون آسہت آتکگ کہ چہ و ابا پاد بیایت و ہُزار بییت۔ چنا کہ نون مئے
رَگگ چہ آ و ہڈئے ہسابا نَزیکتر انت کہ ما اتولا باورمند بوتگ آتین۔ شپ، دیم پہ ہلاسیا انت و رُچ نَزیک۔

۱۹:۱۲ موسائے واز ۳۲:۳۵۔ ۲۰:۱۲ آییئے سرا رُکین جل و اشکر مچّ کنئے، بزنا آبیَا پشل و شرمندگ کنئے۔ ۲۰:۱۲ سُلیمائے
بَتلانی کتاب ۲۱:۲۵-۲۲۔ ۷:۱۳ رَسد، بزنا چہ دُگارانے بر و سمران یک بھرے۔ ۹:۱۳ دَررُو ۱۳:۱۵-۱۷، موسائے واز ۱۷:۵-۱۹،

۲۱۔ ۹:۱۳ موسائے واز ۱۹:۱۸۔

آیانی چمان ہڈا تُرسی نیست۔“

نون زانین، شَریت ہر چے کہ گوشت پہ ہما مردمان انت کہ شَریتئے ساہگا انت، تان سَجھین دپ بند بنت و
سرجمین دنیا ہڈائے بارگاھا مئیاریگ بییت۔ پرچا کہ ہچکس چہ شَریتئے کار بندگا ہڈائے دیمہ پھریکار زانگ
نبیت، چنا کہ شَریت مردما سرپد کنت کہ گناہ چئے۔

چہ باورمندییے راہا، پاکی و پلگاری

بلہ نون چہ شَریتا دَن، ہڈائے بکشنگین پاکی و پلگاری زاهر بوتگ کہ شَریت و نبیان پہ آبیَا گواہی داتگ۔
ایسا مسیہئے سرا باورمندی، اے پاکئیے بکشش و ٹیکیا پہ سَجھین باورمندان رَسینیت و پہ کَسا ہچ پَرک و
پیئے الگ نبیت۔ پرچا کہ سَجھینان گناہ کرتگ و چہ ہڈائے شان و شوکتا دور انت، بلہ گون ہڈائے رَہمتئے
ٹیکیا و ہما رَکینگا کہ چہ ایسا مسیہئے نیمگا انت، پاک و پلگار زانگ بنت۔ ہڈایا آ پیش کرت تان چہ باورئے
راہا گون وتی ہونا ہما کُربانیک بیت کہ گناہان بکشیت۔ اے کاری پہ وتی آڈلئے پیش دارگا کرت، پرچا کہ
گون وتی ہڈایی اوپارا چہ پیسریگین گناہان سر گوستگات۔ ہڈایا پمیشکا چُش کرت تان مروچیکین و ہدا
پیش بداریت کہ آ، آدل انت و ہما کَسا پاک و پلگار کنت کہ ایسائے سرا باورمند بیت۔

گُزا چہ چیرئے سرا پھر بنندین؟ پہ پھرا جاگھے نیست۔ کجام راہ و رَہبندئے سرا اشیا زانین؟ نیکین کار و کردئے
رَہبندئے سرا؟ نہ، باور و ایمانئے رَہبندئے سرا۔ چنا کہ مئے باور اش انت کہ انسان چہ باورمنڈیا پاک و پلگار
زانگ بیت، چہ شَریتئے کارانی کنگا نہ۔ ہڈا ایوکا یهودیانی ہڈا انت؟ دَرکٹومانی ہڈا نہ انت؟ البت، آ دَرکٹومانی
ہم ہڈا انت، پرچا کہ ہڈا وہ یکے و سُنت کرتگین و سُنت نکرتگینان، چہ یکین ایمان و باورئے راہا پاک و پلگار
کنت۔ گُزا چہ باورئے راہا ما شَریتا پَرُوشین و ہراب کنین؟ ہچبر! ما شَریتا مہرتَر کنین۔

ابراہیمئے مسال

۴ گُزا چے بگوشین، ابراہیم کہ جسمی ہسابا مئے بُئیوک انت، آبیَا چے کُتت؟ اگن ابراہیم چہ وتی کار و
کردا پاک و پلگار زانگ بوتین، آبیَا چیرئے ہست ات کہ آییئے سرا پھر بکنت، بلہ ہڈائے چمان چُش نہ انت۔
پاکین کتاب چے گوشت؟ ابراہیم ہڈائے سرا باور کرت و ہمے باور پہ آبیَا، پاکی و پلگاریے حساب بوت۔ نون
کسے کہ کار کنت، آییئے مُر، تَہپہ و ٹیکیے حساب نبیت، آییئے ہک انت۔ بلہ آ کہ نیکین کارانی سرا تئوکَل
نکنت، ہما ہڈائے سرا تئوکَل کنت کہ رَدکار و بینہدایان پاک و پلگار کنت، آییئے باور پہ آبیَا پاکی و پلگاری
حساب بیت۔ ہمے پئیما داوود ہم ہما مردمئے بَہتاوریئے ہبرا کنت کہ ہڈا چہ آییئے کار و کردا دَن آبیَا پاک و
پلگار حساب کنت و گوشت:

۲۲:۳ پرک و پیتر، بزنا رو و ریا، یکنا شَرتر و یکنا ہرابتر زانگ۔ ۳:۴ پیدائش ۱۵:۶۔

”بہتاور انت ہما کہ ہڈا چہ آیانی ناشریان سرگوستگ و گناہش بکشگ بوتگ انت۔

بہتاور انت ہما کہ ہڈاوند آئیے گناہا ہجر ہسابا مئیریت۔“

اے بہتاوری تھنا پہ ہمایان انت کہ سُنّت کنگ بوتگ انت؟ یا پہ آیان انت ہم کہ سُنّت نکرتگین انت؟ ما گوشین کہ ابراہیمئے باور، پہ آییہا پاکى و پلگاری ہساب بوت۔ چوئین ہال و جاورینا چُش بوت؟ سُنّت بئیگا پیسریا سُنّت بئیگا رند؟ پکا انت کہ سُنّت بئیگا پیسریا پاک و پلگار ہساب آرگ بوت، زندا نہ۔ بلہ سُنّت بئیگئے نشانی آییہا رست تان پہ آئیے پاکى و پلگاریا مہر و نکشے بیبت کہ سُنّت بئیگا پیسریا، چہ باورئے راہا ہست آتی۔ مکسد اش ات کہ ابراہیم ہما سَجھین مردمانی پت زانگ بیبت کہ بے سُنّت بئیگا ایمان کارنت و اے ڈٹولا آہم پاک و پلگار ہساب بنت۔ ہمے پیما، ابراہیم آیانى ہم پت انت کہ نہ تھنا سُنّت کنگ بوتگ انت، ایمانئے راہا گام ہم جنگا انت، ہما راہا کہ مئے پت ابراہیم چہ سُنّت بئیگا پیسریا گام جت۔

ابراہیم و وادہ

ابراہیم و آئیے نسل و پدريچا اے وادہ کہ آجھانئے میراس دار بنت چہ شریئئے راہا نرست، چہ پاکى و پلگاریئے راہا رست کہ چہ ایمانا کئیت۔ پرچا کہ اگن شریئئے زندگیر و مَنوگ میراس دار بوتیننت، باور بے آرزش و وادہ بیمانا ات، چیا کہ شریئت گہر و گزب کاریت۔ بلہ اڈدا کہ شریئت نیست انت، شریئت پرؤشگ ہم نیبت۔ پمیشکا، وادہ باورئے سرا اؤشتانگ، تان وادھئے بُرد رھمت بیبت و آئیے سرجم بئیگا پہ ابراہیمئے سَجھین نسل و پدريچا زمانت کنگ بیبت۔ اے وادہ تھنا پہ شریئئے زندگیر و مَنوگان بیبت، پہ آیان ہم بیبت کہ گون ابراہیمئے ایمانا شریکدار انت، پرچا کہ ابراہیم ما سَجھینانى پت انت۔ اُنچش کہ نیسیگ بوتگ: ”من ترا بازین کئومانى پت کرتگ۔“ گڑا، ہڈائے چمان آمئے پت انت، ہما ہڈا کہ ابراہیم آئیے سرا باور کرت، آ کہ مُردگان زندگ کنت و نیستیا گوانک جنت و ہست کنت۔

وہدے ہچ آمیئے نیست ات، ابراہیم گون امیتواری باور کرت کہ بازین کئومئئے پت بیت۔ اُنچش کہ ہڈایا گون ابراہیم گوستگ انت: ”تئی پُشپد و اؤبادگ استارانی کساسا باز بنت۔“ وہدے وتی بیساہین جسم و جانی چارت، پرچا کہ ابراہیم کم و گیش سد سال ات، یا ہما وھدا کہ سارھئے سنٹی و بیچکئی ای دیست، آوتی باورئے سرا سُسٹ نبوت۔ ہڈائے وادھئے سرا، ابراہیم ناباور نبوت و شکی نکرت، آوتی باورئے سرا مہر اؤشتات و ہڈایى شان و شوکت دات۔ سدک ات کہ ہڈایا اے واک ہست کہ وتی وادھا پورہ بکنت۔ پمیشکا چہ ہڈائے نیمگا”پاک و پلگار ہساب آرگ بوت۔“ پاکین کتابئے اے لبز کہ ”ہساب آرگ بوت“ تھنا پہ ابراہیم نیسیگ نبوتگ، پہ ما ہم نیسیگ بوتگ۔ ما ہم چہ ہڈائے نیمگا پاک و پلگار ہساب آرگ بین، ما کہ ہڈائے سرا باور

چیا کہ ہر چیڑ چہ ہمایئے نیمگا انت و چہ آئیے سٹوبا و پہ ہمایا انت۔ تان ابد شان و شوکت ہمایا سر بات۔ اُنچش بات۔ آمین۔

زندگین گربانیک

۱۲ او براتان! منى دزبندى گون شما اش انت کہ گون ہڈائے رھمتانى چارگا، وتى جسم و جانا چو زندگین گربانیک پيش بکنیت کہ پاک و پلگار انت و ہڈایا پسند بیت۔ اے شمئے روھانین پرستش انت۔ گون اے دنیا ہمرنگ و ہمدروشم بیبت، چہ وتی پگر و پھمئے نوک کنگئے راہا بدل بیبت، تان شما بزانیئت و گیشینت بکنیت کہ ہڈائے واہگ چے انت، کجام چیڑ شر، کامل و ہڈایا پسند انت۔

گون ہما رھمتا کہ منا بکشگ بوتگ شما سَجھینان گوشان، ہمینچک کہ ہستیت وتا بڑتر مزانیئت۔ وتی بارئوا پہ شری و راستی شور بڑریت و وتا برابر گون ہمینچک باورا کساس بکنیت کہ ہڈایا پہ شما گیشینتگ۔ ہما دابا کہ مئے یکن جانا، بازین بند و بؤگ ہست و سَجھین بند و بؤگانی کاریکے نہ انت، ما کہ باز این، مسیہئے ارواہ و جبینا یکن جسم و جان این و چہ ما ہریکے، یکدومیئے بند و بؤگ انت۔ برابر گون اے مہر و رھمتا کہ مارا ڈیگ بوتگ، تھر تھریں ہڈایى دادانى واھند این۔ اگن کسینا پٹیگمبیرئے ٹیکى رستگ، آییہا برابر گون وتی باورا کار ببندیت، اگن ہزمت کنگ انت ہزمت بکنت، اگن تالیم ڈیگ انت تالیم بدنت، اگن دلبدی ڈیگ انت دلبدی بدنت، اگن دگرانى زلورتانى پورہ کنگ انت گون دسپچی کُمک بکنت، اگن پیشوایى و سرؤکی انت گون شریں دلگوشداری و جھدیا سرؤکی بکنت، اگن مہر و رھم انت گون وشین دلے مہر و رھم بکنت۔

مہر

شمئے مہر باید انت زگر و پہ دل بیبت، چہ بدیا نپرت بکنیت و گون شری و نیکیا بلچیت۔ گون براتی مہرے، یکدگرا دؤست بداریت، پہ شرب و اڑت کنگا چہ یکدومیا دیماتر بیبت۔ ہچ کارئے تھا سُسٹی مکنیت، وتی روھا پُرجوش بیبت، ہڈاوندئے ہزمتا بکنیت۔ پہ امیتواری گل و شادھی بکنیت، سکینانى تھا سبر و اؤپار پيش بداریت و وتی دوايان مہر بوشینت۔ ہڈائے پلگارتگین مردمانى حاجتان پورہ کنگا شریکدار بیبت و وتی لؤگئے دروازگا پہ درامدانى مہمانداریا پچ بکنیت۔

اگن کسے شمارا آزار برسینیت پہ آییہا برکت بلوئیت، برکت بلوئیت و نالت مکنیت۔ اگن کسے شادھی کنت گون آییہا شادھی بکنیت و اگن کسے گریت گون آییہا بگریوت۔ گون یکدومیا پہ ہمدلی و ہمستکی زند بگوازیئیت۔ پھر و شان مکنیت، گون کمترینا ہمراہ بیبت و وتا باز اگلمند مزانیئت۔ گون کسا بدیئے بدلا بدی مکنیت۔ گون ہما کاران دلگوش بیبت کہ ہرکسے چمان شر انت۔ تان ہما ہڈا کہ شمئے دستا بیبت، گون ہرکسا

سرا مماننت، پٹیوند جنگ بنت، چنا کہ ہدایا آیانی پدا پٹیوند جنگے واک و توان هست. تتو چہ ہما جنگلی زیتونے درچکا گڈگ بوتگئے کہ وتی زاتا جنگلی انت و وتی زائے ہلاپا گون کشتگین زیتونا پٹیوند جنگ بوتگئے. گڑا ہما کہ اے زیتونے آسلیگین ٹال آنت، چہ پٹیما پہ ارزانی گون وتی جندے درچکا پدا پٹیوند جنگ بوت نکنت؟

اسرائیلے رکینگ

او براتان! چو مہیت وتا چہ وتی کڈ و کساسا مستر بزائیت. پمیشکا نلوٹان چہ اے رازا ناسرپد بیبت کہ اسرائیلے بگ بھرئے سرا سکدلی تان ہما و ہدا آتکگ کہ ڈرکنوم سرجمیا بیابت گون. اے پٹیما، نون سجھین اسرائیل رکیت، ہما ڈٹولا کہ نیشته انت:

”رکینگ چہ سہیونا کھیت و

گمراہیا چہ آکوئے پد ریچا دور کنت.“

”گون آیان منی آہد و پٹیما ہمیش بیت،

و ہدے آیانی گناہان دور کنان.“

بنی اسرائیلی و شین مستائے حسابا، پہ شمئگی ہدائے ڈومن آنت بلہ گچینکاریئے حسابا، آ پہ وتی بپیرکائی ہاترا ہدائے دوست آنت. چنا کہ ہدا وتی ٹیکیا پیچ نکیت و وتی گوانکا پر تترنیت. ہما پٹیما کہ یک و ہدے شما ہدائے ناپرمان اتیت بلہ آتون چہ اسرائیلیانی ناپرمانیا، ہدائے مہر و رھمت شمارا رست، نون آ ناپرمان بوتگ آنت تانکہ چہ ہما رھمتا کہ شمارا رستگ، آیان ہم رھمت برسیت. چنا کہ ہدایا سجھین مردم ناپرمانیئے بندیگ کرتگ آنت تانکہ سجھینانی سرا رھم بکنت.

ہدائے ہکمت

پگنو! ہدائے گنج و ہکمت و زانتے جھلانکی چینچک باز انت.

آییئے شور و سلاہ چہ زانگ و در گنجگا دور آنت و

راہی چہ شوہازا ڈن!

”کھیا ہداوندئے پگر زانتگ و

کئے آییئے سر و سوج ڈیوک بوتگ؟“

”کھیا آیارا چیڑے داتگ

کہ بدلا چیڑے بگیبت؟“

کنین کہ آییما ہداوند ایسا چہ مردگان جاہ جنائنت. ایسا پہ مئے گناہان، مرکئے دستا دئیگ بوت و پہ مئے پاک و پلگار کنگا، چہ مردگان جاہ جنائنگ بوت.

ہدا و انسانے نیاما و شانی

۵ نون کہ باورمندئے سٹوبا پاک و پلگار زانگ بوتگین، چہ مئے ہداوند ایسا مسیہئے راہا مٹیگ و ہدائے نیاما سہل و و شانی برجہ دارگ بوتگ. چہ ایسا مسیہئے راہا، اے رھمتے دروازگ ہم پہ ما پیچ کنگ بوتگ و آتون رھمتانی ساہگا اؤشتاتگین، وتی اے امیتے سرا گل و شادھی ہم کنین کہ ہدائے شان و شوکتا شریکار بین. تنہا ایشیئے سرا نہ، وتی سکئیانی سرا ہم گل و شادھی کنین، چنا کہ زانین سکئیے بر و سمر سبر و اڑپار انت. اڑپار، شکسیت اڈ کنت و شکسیت امیت کاریت. امیت مارا دلپروش بیگا نیلیت، چنا کہ ہدائے مہر مئے دلا ایز ریچگ بوتگ، چہ ہما پاکین روئے راہا کہ مارا بکشگ بوتگ. گیشینتگین و ہدا، مسیہا وتی ساہ پہ ردکار و بیہدایان دات، آ و ہدا کہ ما آنگت نوزور و بیوس اتین. مشکلا چش بیت کہ کسے پہ نیک و پاکین مردمیا چہ وتی ساہا سر بگوزیت، چوناہا بوت کنت کسیا اے تھم و جریبت بیبت کہ وتی ساہا پہ نیکین مردمیا بدنت. بلہ ہدا مئے سرا وتی مہرا چش پڈر کنت: ہما و ہدا مسیہ پہ مٹیگی مرت کہ ما آنگت گنہکار اتین.

پمیشکا، نون کہ ما چہ آییئے ہونے راہا پاک و پلگار زانگ بوتگین، آنگت دلجمتر این کہ آییئے سٹوبا چہ ہدائے کھر و گڑبا رکینگ بین. اگن آ و ہدا کہ آنگت ہدائے ڈومن اتین، چہ آییئے چکئے مرکئے راہا گون آییما پہ سہل و و شانی رسینگ بوتین، گڑا نون کہ پہ سہل و و شانی رستگین، سک دلجمتر این کہ آییئے زندے سٹوبا رکینگ بین. بلہ نہ تنہا پہ ہمینچکا، ما چہ وتی ہداوند ایسا مسیہئے راہا ہدائے سرا پھر بندین، ہما ایسا کہ آییئے سٹوبا آتون مارا سہل و و شانی رستگ.

آدم و مسیہ

گڑا ہما پٹیما کہ گناہ یک کسیتے سٹوبا جھانا آتک و مرک چہ گناہا، ہمے ڈٹولا مرک ہم سجھین مردمانی نیاما شنگ و تالان بوت، چنا کہ سجھینان گناہ کرت. چہ شریتا پینسر، گناہ جھانا هست آت، بلہ اگن شریتے مہیت، گناہ ہم حساب نبیت. بلہ آنگت، چہ آدما بگر تان موسایا، مرکا ہاکمی کرت، تانتنا ہمایانی سرا ہم کہ سرکشی اش آدمئے ڈٹولا نہ آت. آدم ہما کسے مسال آت کہ آییگی آت.

بلہ بکشش و ٹیکی، ناپرمانیئے پٹیما نہ انت. اگن یک کسیتے ناپرمانیئے سٹوبا بازینے مرت، بلہ ہدائے رھمت و ٹیکی چینچک گیشتر، بازین مردمیا سر بوت، اے ٹیکی کہ چہ ہما یکین انسانے رھمتا رست، بزبان چہ ایسا مسیہیگا. اے ٹیکی، آیکین انسانے گناہئے آسرئے پٹیما نہ انت، چنا کہ دادرسی چہ یک ناپرمانیئا آتک و ۱:۵ و شانی، بزبان سہل، آشتی. ۴:۵ شکسیت، بزبان کردار، آربی و پارسیا ”شخصیت“. ۱۴:۵ تانتنا، بزبان ہتا، تان اے ہدا کہ.

گڑا چے؟ آچیڑ کہ اسرائیل آییئے شوہازا ات نرستی، گچین کرتگینان رست بلہ آدگرانی دل سینگ بوت. آنچش کہ نیستہ انت:

”ہڈایا آ کاهل و سستین روہے دانتت،

چمی دانتت کہ مگندنت و

گوشی دانتت کہ مہ/شکننت،

تان مروچیکین روچا“.

داوودا ہم گوشتگ:

”آیانی پروزنگ پہ آیان دام و تلکے بات،

ٹگل دئیوکین سینگ و سزا و آزایے بات،

چمش تھار باتنت تان مگندنت و

سرنیش تان ابد کمپ و چوٹ بات.“

گڑا جسٹ کنان، آیان آنچش ٹگل وارنگ کہ بکپنت و پدا پاد آتک مکننت؟ ہچبر! آیانی ٹگل ورگے سٹوبا رگک پہ درکنومان آتکگ تان اسرائیلیانی ہسد پاد بیثیت. اگن آیانی ٹگل ورگ پہ دنیا یا برکت بوت و آیانی پروش و تاوان پہ درکنومان گنجے، گڑا آیانی سرجمین ہور بیگ چوینن مزینن برکتے کاریت.

او درکنومان! انون گون شما ہبر کنان. نون کہ منی کاسدی گون درکنومان انت، وتی ہزمتا پرازش زانان، پہ اے اُمیتا کہ وتی جندئے مردمان ہسدیگ بکنان و اے پشیمہ چہ آیان لہتینا برکینان. چنا کہ، اگن آیانی دتور دئیگ جھانٹے سہل و وشانی انت، گڑا آیانی زورگ چہ مردگان زندگ بیگا آید، چے بوت کنت؟ اگن ہمیرے ہما چانگ پاک بیبت کہ اتولی بر و سمر انت، گڑا بزانت ترونٹے سچھین نگن ہم پاک انت، اگن ریشگ پاک بیبت ٹال ہم پاک انت.

اگن درچکے لہتین ٹال پروشگ و سندگ بوتگ و تنو کہ جنگلی زیتونٹے ٹالے ائے، آدگہ ٹالانی نیاما گون درچکا پٹیوند جنگ بوتگے و نون زیتونٹے ریشگے پروزورین شیرگا شریکدار ائے، آٹالانی پشٹا پھر مبند. اگن چش کنے، مسموش کہ تنو ریشگ نداشتگ، اے ریشگ انت کہ ترا داشتگی. نون بلکین بگو شے: ”آ ٹال پروشگ و سندگ بوتنت تان من پٹیوند جنگ بیان.“ راست انت. آٹال سندگ بوتنت کہ ناباور آنت، بلہ تنو چہ باورا اؤشتاتگ و مہر ائے. گرونک مہے و پہ ترس زند بگوازین. چنا کہ اگن ہڈایا درچکے آسلیگین ٹالانی اوپار نکرت، تئی اوپارا ہم نکنت. نون ہڈائے مہربانی و ٹرنڈیا بچار، ٹرنڈی پہ ہمایان انت کہ کپتگ انت و مہربانی پہ تنو انت، اگن آییئے مہربانیانی ساہگا بمانے. اگن نہ، تنو ہم گڈگ بے. آہم، اگن وتی ناباور یے

آسر و آکتی مٹیاری ات، بلہ بکشش و ٹیکی بازین ناپرمانیان و رند کئیت و پاکی و پلگاری کاریت. اگن یکیئے ناپرمانیئے سٹوبا، چہ ہما یکیئے راہا مرکا بادشاہی کرت، گڑا آدم کہ سرریچین رھمت و پلگاریئے ٹیکیئے واہند بنت، چہ اے یکیئا، بزانت چہ ایسا مسیہئے نیمگا، وتی زندا باز گیشتر بادشاہی کننت.

گڑا ہما پشیمہ کہ چہ یگ انسانئیئے گناہا سچھین مردم مٹیاریگ کنگ بوتنت، چہ یگ انسانئیئے نیکین کارا سچھین مردم پاک و پلگار و زندئے واہند بنت. ہما پشیمہ کہ چہ یکیئے ناپرمانی بازین مردمے گنھکار کنگ بوت، چہ یکیئے پرمانبرداریا بازینے پاک و پلگار ہم کنگ بیت. نون، شریت آتک کہ ناپرمانی گیشتر بیبت، بلہ جاہے کہ گناہ گیش بوت، رھمت ہم سرریچتر بوت، تانکہ، ہما پشیمہ کہ گناہا چہ مرکے راہا بادشاہی کرت، رھمت ہم چہ پاکی و پلگاریا بادشاہی بکنت و چہ مئے ہڈاوند ایسا مسیہئے راہا مارا دیم پہ نمبرائین زندا ببارت.

چہ گناہا مرک و گون ہڈایا زند

گڑا چے بگو شین؟ گون گناہا دینما برئوین تان رھمت گیشتر بیبت؟ ہچبر! ما کہ چہ گناہا سستگ و مرتگین، چون بوت کنت کہ انگت گناہانی تھار زند بگوازینین؟ شما نزانت، وھدے ما سچھین ایسا مسیہئے ناما پاکشودی دئیگ بوتین، گون آییئے مرکا مئے پاکشودی بوت؟

پمیشکا، ما چہ پاکشودیئے راہا مرتگ و گون آیا کبر کنگ بوتگین، تان ہما پشیمہ کہ مسیہ چہ پتے شان و شوکتا چہ مردگان زندگ کنگ بوت، ہمے ڈتولا ما ہم نوکین زندئے تھار گام بجنین. اگن ما آییئے پشیمین مرکیا گون آیا ہور بوتگین، گڑا آلم آییئے پشیمین جاہ جنگیا ہم گون آیا ہور بین. ما زانین کہ مئے کوہنیں ہستی و زند، گون آیا سلیبے سرا ڈرنجگ بوت تانکہ ہما جسم و جان بیران بیبت کہ گناہے گلام انت و ما چہ اد و رند گناہے گلامیا مکنین. پرچا کہ آکس کہ مرتگ چہ گناہا چٹتگ. بلہ اگن گون مسیہا مرتگین، مارا باور انت کہ گون آیا زند ہم گوازینین. ما زانین، مسیہ کہ چہ مردگان جاہ جنائنگ بوتگ، نون ہچبر نمریت و مرک چہ اد و رند آییئے سرا سرزور نببت. آ، گون وتی مرکا، یکیئن رندا پہ مدامی، پہ گناہا مرت و وتی اونگین زندا، پہ ہڈایا زندگ انت. ہمے ڈتولا، شما ہم وتا پہ گناہا مردگ بزانتیت و چہ ایسا مسیہئے راہا وتا پہ ہڈایا زندگ بزانتیت.

پمیشکا میلیت گناہ شمے زوال بیوکین جسم و جانا ہاکمی بکنت کہ آییئے سلین واہگان پورہ بکنیت. وتی جسم و جائے بند و بوگان گناہے دستا مدئیبت کہ سلئے سامان ببت. شما چہ مرکا دیم پہ زندا آرگ بوتگینت، نون وتا ہڈائے سپردہ بکنیت و وتی جسم و جائے بند و بوگان ہم ہڈائے دستا بدئیبت کہ پاکی و

بلہ بازنیا اے وِشّینِ مِستاگِ نَمَتّنگ، چِنا کہ اِشّیا نَبیِ گوْشیت: ”اوْ هُداوند! مئے پئیگامئے سرا کئیا باور کرت؟“ گُزا بزان کہ باور، چہ پئیگامئے گوْش دارگا کئیت و پئیگامئے گوْش دارگ، چہ مَسِیہئے مِستاگئے جار جنگا۔

بلہ نون جُست کنان: ”آیان نہ اِشکتگ؟“ اَلَم اِشکتگش، پرچا کہ:

”آیانی تئوار سَجھین دنیا یا شتگ و

آیانی ہبر جھائے گُدی مرز و سیمسران سر بوتگ اُنت۔“

پدا جُست کنان: ”اسرائیل سر پد نبوتگ؟“ اتولا، موسا چہ هُدائے کئولا گوْشیت:

”من شمارا ہما مردمانی هَسَدِیگ کنان کہ کئومے نہ اُنت؛

شمارا گوْن ناسر پدین کئومے هُزمناک کنان۔“

گُزا، اِشّیا نَبیِ پہ دلیری و ترمدی چہ هُدائے کئولا گوْشیت:

”منا ہمایان در گیتک کہ منی شوْھازا نہ اُنت،

من وتا پہ ہمایان پَدَر کرت کہ منی جُست و پُرسا نہ اُنت۔“

بلہ اسرائیلے بارثوا گوْشیت:

”سَجھین رُچا من وتی دست،

دیم پہ ناپومان و برہلا پین کئومینا دُراج کرتگ۔“

هُدایا وتی کئوم یلہ نکرتگ

نون جُست کنان، هُدایا وتی کئوم دئور دانگ و یلہ کرتگ؟ ہجر! چِنا کہ من وت ہم اسرائیلیے اُن، چہ اِبراہیمئے نسل و پد ریچا اُن و بنیامینئے کبیلہا۔ هُدایا وتی کئوم کہ چہ پیسرا زانتگ، دئور ندادگ۔ نزائیت پاکین کتاب الیاس نَبیئے بارثوا چے گوْشیت: ”آ، چہ پئیما اسرائیلے هلاپا هُدائے کِرا دز بندئ کنت؟ گوْشیت: ”اوْ هُداوند! اِشان تئیی نَبیِ کُشتگ اُنت و تئیی کُربانجاہ وئیران کرتگ اُنت۔ پَشت کپتگین تھنا من اُن و نون منی کُشگئے رندا اُنت۔“ بلہ هُدائے پَسْئو پہ آسپا چے اُت؟ ”من پہ وت ہپت ہزار مردم اِشتگ کہ بَھائے دیم کونڈان نکپتگ اُنت۔“ ہمے پئیما، مروچی ہم لھتین چُشین پَشت کپتگ کہ چہ رھمتئے راہا گِچین کنگ بوتگ اُنت۔ اگن گِچین چہ رھمتئے راہا اُنت، گُزا چہ اِد و رند چہ کار و کِردا نہ اُنت، اگن چہ کار و کِردا بوتین، گُزا چہ اِد و رند رھمت، رھمت نبوتگ اُت۔

پَلگارئے سامان ببنت۔ باید اُنت گناہ شَمئے سرا ہاکمی مکت، پرچا کہ شما شَرِیتئے ساہگا نہ اُنت، رھمتئے ساہگا اُنت۔

پاکی و پَلگارئے گُلامی

گُزا چے؟ پمیشکا کہ شَرِیتئے ساہگا نہ اُنت و رھمتئے ساہگا اُنت، گُزا گناہ بکنین؟ ہجر! وھدے وتا پَمانبردارین گُلامی پئیما یکیئے دستا دئیت، آییئے گُلام بیت، پرچا کہ چہ ہمایا پَمان زوریت۔ اے ہبرا نزائیت؟ یا گناہئے گُلام بیت کہ دیم پہ مَرکا بارت یا پَمانبرداریئے گُلام، دیم پہ پاکی و پَلگاریا۔ بلہ هُدائے شُگر اُنت، ہرچُنت پیسرا گناہئے گُلام اُنت، نون شما پہ سِنکِ دل ہما تالمئے پَمانبرداری کرتگ کہ آییئے سپرہہ بوتگیت۔ شما چہ گناہا اُزات کنگ و نون پاکی و پَلگارئے گُلام بوتگیت۔ وتی سَرِشتا نَزور اُنت، پمیشکا من اے ہبران گوْن اِنسانی مسالیا کنان۔ ہما پئیما کہ شما پیسرا وتی جِسم و جائے بَد و بوگ پہ ناپاکی و گیش و گیشتر بیوکیں رَدکاریانی گُلامیا پینش کرت، نون آیان پہ پاکئئے گُلامیا پینش بکنیت کہ اُسر و آکبتی پَلگاری اُنت۔

آ وھدا کہ شما گناہئے گُلام اُنت چہ پاکی و پَلگارئے نیمگا اُزات اُنت۔ گُزا شما چہ آچیزان چوین سمرے برت کہ نون چہ آیان شرمندگ اُنت، آچیزانی اُسر مَرک اُنت۔ بلہ نون کہ چہ گناہئے نیمگا اُزات بوتگیت و هُدائے گُلام اُنت، سمرے کہ کئیت پَلگاری اُنت و آییئے اُسر نیمرانین زند۔ پرچا کہ گناہئے مَر مَرک اُنت بلہ هُدائے بکشش نیمرانین زند اُنت کہ چہ مئے هُداوند ایسا مَسِیہئے راہا رسیت۔

چہ سور و سانگا مسالے

او براتان! نزائیت کہ شَرِیت تان ہما وھدا اِنسانئے سرا هُکم کنت کہ اِنسان زنگ اُنت؟ من گوْن ہمایان ہبر کنگا اُن کہ شَرِیتا زانت۔ پہ مسال، شَرِیتئے رَھبندا، یگ جَنے تان ہما وھدا وتی مردئے پابند اُنت کہ مردی زنگ اُنت۔ بلہ اگن مردی مُرت، گُزا آچہ سور و سانگئے رَھبندان اُزات اُنت۔ تان وھدے آییئے مرد زنگ اُنت، اگن آدگہ مردے بگپیت، زنہکار زانگ بیت۔ بلہ اگن آییئے مرد بمریت، چہ شَرِیتئے اے رَھبندا اُزات اُنت و اگن دگہ مردے بگپیت زنہکار زانگ نبیت۔

او منی براتان! ہمے پئیما چہ مَسِیہئے جِسم و جائے راہا شما چہ شَرِیتا اُزات بوتگ و مُرتگیت تان دگہ کَسِیتئے ببیت، ہمایئے ببیت کہ چہ مُردگان جاہ جنائنگ بوت، تان پہ هُدایا بَر و سمر بیارین۔ وھدے مئے مَہار گُنہکاریں سَرِشتئے دستا اُت، مئے بَد و بوگانی تھا ہما پُرگناہین هئوا و هئوسان کار کرت کہ چہ شَرِیتئے زانگا چست بوتگ اُنت تانکہ پہ مَرکا بَر و سمر بیارین۔ بلہ نون ما چہ شَرِیتا اُزات بوتگین، چہ ہما چیژا مُرتگین کہ

۱۶:۵۳ اِشّیا نَبیئے کتاب ۱:۵۳۔ ۱۸:۱۹ زبور ۴:۱۹۔ ۱۹:۵۰ موسائے واز ۲۱:۳۲۔ ۲۰:۱۰ اِشّیا نَبیئے کتاب ۱:۶۵۔ ۲۱:۱۰ اِشّیا نَبیئے

کتاب ۲:۶۵۔ ۳:۱۱ بادشاہانی ائولی کتاب ۱۹:۱۰۔ ۱۴۔ ۴:۱۱ بَھل، بزان دَرکئومانی یک بئے۔ ۴:۱۱ بادشاہانی ائولی کتاب ۱۹:۱۸۔

۴:۷ چہ مَسِیہئے جِسم و جائے راہا، بزان چہ مَسِیہئے مَرکنے راہا۔

پیسرا مارا پابندی کرتی، تانکہ چہ روہئے نوکین راہا ہڈائے ہزمتا بکنین، چہ شریٹئے نبشتہانی کوہنین راہا نہ۔

گؤن گناہا گر و چیل

گڑا جے بگوشین؟ شریٹ گناہ انت؟ ہچبر! بلہ اگن شریٹ مہوتین، من نزانٹ گناہ چئے۔ اگن شریٹا مگوشتین ”تمہا مکن“، من نزانٹ تمہا و لالچ چئے۔ بلہ گناہا چہ ہما ہکما سوٹ و پائڈگ زرت و منی دلا ہر پیمین تمہا ای پیدا کرت۔ چیا کہ چہ شریٹا ڈن، گناہ مرتگ۔ یک و ہدے من چہ شریٹا ڈن زند گوازینت، بلہ انچش کہ شریٹئے ہکم آتک، گناہ زندگ بوت و من مرتان۔ من دیست ہما ہکما کہ باید انت زند بیاروتین، پہ من مرکی آورت۔ گناہا چہ اے ہکما سوٹ و پائڈگ زرت، منا ردی دات و چہ ہمے ہکما کشتی۔ گڑا، شریٹ پاک انت، ہکمی ہم پاک و نیک و آدل انت۔ گڑا آچیڑ کہ نیک انت، منی مرکئے سٹوب بوت؟ ہچبر! چہ آ شریٹا کہ وت نیک انت، گناہا منا دہم پہ مرکا برت تان گناہ، گناہ زانگ و پچارگ بییت و چہ شریٹئے ہکما آئیے شری و گندگی بیہساب بییت۔

ما زانین کہ شریٹ روہی چئے، بلہ من نیسانی مردے آن کہ گلا میٹے پیما گناہے کڑا بہا بوتگان۔ من وتی جندئے کار و کردان سرپد نبان۔ آکاران کہ کنگ لوٹان نکناش، بلہ ہما کاران کنان کہ چہ آیان نپرت کنان۔ اگن ہما کاران کنان کہ کنگش لوٹان، گڑا منان کہ شریٹ شرت۔ نون، چہ اد و رند، اے من نہآن کہ آکارا کنت، اے ہما گناہ انت کہ منی دلا نشتگ۔ من زانان کہ منا، بزبان منی گنہکارین سرشتا ہچ نیکے مان نیست۔ منا نیکین کار کنگئے واہگ هست، بلہ کرت نکنان۔ آ نیکین کاران کہ کنگ لوٹان نکناش، بلہ ہما بدین کاران کنان کہ کنگش نلوٹان۔ اگن من ہما کاران کنان کہ نلوٹان بکناش، گڑا چہ اد و رند آکارانی کنوک من نہآن، کنوک ہما گناہ انت کہ منی دلا نشتگ۔

پمیشکا اے کانونا گندان کہ و ہدے نیکی کنگ لوٹان، بدی گؤن من گؤن انت۔ وتی دل و درونا، چہ ہڈائے شریٹا شادان آن، بلہ دگہ کانونے وتی بند و بوگانی تھا گندان کہ گؤن منی دئے کانونا جٹگا انت۔ اے منا گناہے کانونے بندیگ کنت کہ منی بند و بوگانی تھا کار کنگا انت۔ اہ کہ من چونین سیہ روچین مردے آن۔ کئے منا چہ اے مرکیگین جسما رکینیت؟ ہڈائے شگرا گران کہ چہ مئے ہداوند ایسا مسیہے راہا رگان۔ ہٹو، وتی پگر و ہٹیللا ہڈائے شریٹئے گلا میا کنان، بلہ وتی سرشتا گناہے کانونے گلام آن۔

چہ پاکین روہا زندگی

نون پہ ہما مردمان ہچ مٹیاریے نیست کہ ایسا مسیہےگ انت۔ چیا کہ چہ ایسا مسیہے راہا، زندئے روہئے کانونا منا چہ گناہ و مرکئے کانونا آرات کرتگ۔ ہما کار کہ شریٹا کرت نکرنگ ات، پرچا کہ

۷:۲۰ دررٹو ۱۷:۲۰؛ موشائے واز ۲۱:۵۔ ۲۲:۷ درون، بزبان باتین، اندرون۔

”من سہیونا سنگے ایزر کنان کہ مردمان ٹگلینیت، تلارے کہ آیان دتور دنت،

ہرکس کہ آئیے سرا باور بکنت پشئل و شرمندگ نبیت۔“

چہ ہڈائے نیمگا پاکی

او براتان! منی دلئے ارمان و دوا گؤن ہڈایا پہ اسرائیلیان ہمیش انت کہ آبرکنت۔ من پہ آیان گواہی دات کنان کہ آپہ ہڈایا ہڈوناک و پرجوش انت، بلہ آیان اے ہڈوناک چہ شریٹ زانت و زانگیا نہ انت۔ چہ آ پاک و پلگاریا ناسہیگ و ناسرپد اتنت کہ چہ ہڈائے نیمگا انت و وتی جندئے پاک و پلگاریے جوڑینگے جہدا اتنت، پمیشکا وتا آ پاک و پلگاریے دستا ندادتگش کہ چہ ہڈائے نیمگا انت۔ مسیہ، شریٹئے سرجمی و ہلاسی انت۔ آسراش انت، ہرکس کہ باور کنت، پاک و پلگار زانگ بییت۔

رنگئے راہ

ہما پاک و پلگاری کہ چہ شریٹا کثیت، آئیے بارٹوا موسا چش نیسیت: ”ہرکس کہ اے ہکمانی سرا کار کنت گؤن اشانی دارگا زندگ مانیت۔“ بلہ آ پاک و پلگاری کہ چہ باورا کثیت، اے ڈٹولا گوشت: ”وتی دلا مگوشت کئے آسمانا رتوت؟“، بزبان کہ مسیہا جہلا د بیاریت، ”یا کئے جھلین کبرا ایزر کپیت؟“، بزبان کہ مسیہا چہ مردگان بڑاد بیاریت۔ گڑا چہ گوشت؟ ”لبز تئی نریکا انت، تئی لٹانی سرا و تئی دلئے تھا انت“، بزبان باورے ہما لبز کہ ما آیا جار جنین۔ اگن گؤن دپا بمٹے کہ ایسا ہداوند انت و پہ دل باور بکنے کہ ہڈایا آچہ مردگان جاہ جنایتنگ، رکینگ بئے۔ چیا کہ انسان پہ دل باور کنت و پاک و پلگار زانگ بیت، گؤن زبانا ہم منیت و اے پیما رکیت۔ چیا کہ پاکین کتاب گوشت: ”ہرکس آئیے سرا باور بکنت ہچبر شرمندگ نبیت۔“ اے بارٹوا یہودی و یونانیے نیاما پرک و پترے نیست۔ چیا کہ ہمے یکین ہداوند، سچینانی ہداوند انت و پہ ہما درستیگین مردمان بیکیساس سکی و بکشوک انت کہ آیا تتوار کنت۔ چیا کہ ”ہرکس ہداوندئے ناما تتوار بکنت، رکیت۔“

نون چون یکیا تتوار بکنت کہ آئیے سرا باور نکرنگ؟ و چون یکئے سرا باور بکنت و ہدے آئیے بارٹوا چیرے نہ اشکنگش؟ و چون بشکننت اگن کسے آیان کرا اے جارا مجنت؟ و چون جار بجننت اگن رٹوان دئیگ نبوتگ انت؟ انچش کہ نبشتہ انت: ”وشکدم انت آ مردم کہ وشین مستاک کارنت۔“

۳۳:۹ ادا سینگ پہ ایسا مسیہا اشارے۔ ۳۳:۹ تلار، بزبان مھر و مزین سنگ، سنگین کوہی ٹکر۔ ۳۳:۹ ایشیا نییے کتاب ۱۴:۸؛ ۱۶:۲۸۔ ۲۵:۱۰ ہڈوناک، بزبان واہگدار، آرمانی، لوٹوک، دلانگ۔ ۵:۱۰ لاویان ۵:۱۸۔ ۶:۱۰ موشائے واز ۱۲:۳۰۔ ۷:۱۰ موشائے واز ۱۳:۳۰۔ ۸:۱۰ موشائے واز ۱۴:۳۰۔ ۱۱:۱۰ ایشیا نییے کتاب ۱۶:۲۸۔ ۱۲:۱۰ سکی، بزبان بکشندہ، اردو و پارسیا ”سخی“۔ ۱۳:۱۰ یوییل نییے کتاب ۳۲:۲۔ ۱۵:۱۰ ایشیا نییے کتاب ۷:۵۲۔

بگوشیت: ”چیا منا اے پیئما اڈت کرتگ؟“ کوزہگرا اے ہک نیست کہ چہ گلئے یکین چنکا درپے پہ الکاپین و درپے پہ انچاین کاریا اڈ بکنت؟

گڑا چے؟ ہرچنت ہڈایا وتی کھر و گزب پیش دارگ و وتی واک و کدرت پڈر کنگ لوٹت، بلہ انگت آئیے اہتیارا ات، گون مزینن اوپارے آ مردمان بسگیت کہ کھر و گزبے چیرا اتنت و گار و گمسار بٹیکئے لاکھ. گڑا چے؟ بلکین آییہا چش کرتگ تان وتی شان و شوکتا ہما مردمان پیش بداریت کہ آئیے رھمتے چیرا ات، ہما مردم کہ ہڈایا پیسرا پہ شان و شوکتا تئیار کرتگ انت. ما ہم کہ ہڈائے گوانک جتگین این اے رھمتے چیرا این، تھنا چہ یہودیانی نیاما گوانک جنگ نبوتگین، چہ درکتومانی نیاما ہم گوانک جنگ بوتگین. انچش کہ ہوشا نیئے کتاب گو شیت:

”ہما کہ منی کئوم نہ ات، من آییہا وتی کئوم گوشان،

ہما کہ منی دُردانگ نہ ات من آییہا وتی دُردانگ گوشان.“

انچش ہم:

”ہما جاگھا کہ گون آیان گوشگ بوت: ’شما منی کئوم نہ ات،‘

اودا آ، زندگین ہڈائے چک گوشگ بنت.“

اسرائیلے باروا ایشیا نبی جار جنت و گوشیت:

”بل کہ بنی اسرائیلے چک، دریائے ریکانی کساسا باز بننت،

بلہ چہ آیان تھنا یک کسانین پشت کپتگین بھرے رگیت.

چینا کہ ہڈاوند زمینے سرا وتی شور و ہکما پہ تیزی و مہکمی برجہ کنت.“

ہما پیئما کہ ایشیا نبیا پیشگوی کرتگ:

”اگن لشکرانی ہڈاوند پہ ما نسل و پدیرچ مہ ایشین،

گڑا ما ہم سدومے مردمانی پیئما بوتگ اتین و

مئے آسر ہم گمورھئے مردمانی آسر ات.“

اسرائیلے ناباوری

نون چے بگوشین؟ ہما درکتوم کہ پہ پاکی و پلگاریا جھدش نکرت، پاکی و پلگاریا اش رست، ہما پاکی و پلگاریا کہ چہ باورا کثیت. بلہ اسرائیلیان کہ چہ شریئے راہا پہ پاکی و پلگاریا جھد کرت، چہ شریئے راہا پہ پاکی و پلگاریا نرستنت. پرچا چش بوت؟ پمیشکا کہ آییہا جھد، باورے سرا نہ ات، کار و کردے سرا ات. آیان مان گیشینو کین سنگئے سرا ٹگل وارث. انچش کہ نیشته انت:

۲۵:۹ ہوشا نیئے کتاب ۲:۲۲. ۲۶:۹ ہوشا نیئے کتاب ۱:۱۰. ۲۸:۹ ایشیا نیئے کتاب ۱۰:۲۲-۲۳. ۲۹:۹ ایشیا نیئے کتاب ۱:۹.

گنہکارین سرشتے سئو با زور بوتگ ات، آ کار ہڈایا وت کرت. اے کاری چش کرت کہ وتی جندے چکی گنہکارین انسانئے ڈرؤشما رثوان دات تان پہ مئے گناہان کربانیک بیت. اے پیئما چہ یک جسم و جانئے راہا گناہی مئیاربار کرت، تانکہ شریئے لوٹ مئے جسم و جانا سرجمیا پورہ بیت، ما کہ گنہکارین سرشتے راہا زورین، روھے راہا زورین. آ کہ گنہکارین سرشتے راہا زورنت، آییہا پگر و ہٹیا گون ہما چیران انت کہ آییہا سرشت لوٹیت، بلہ آ کہ روھے راہا زورنت، ہما چیرانی ہٹیا ات کہ روھش لوٹیت. گنہکارین انسانئے پگر و ہٹیاے آسر مرک انت. بلہ آ پگر و ہٹیا کہ مہاری روھے دستا انت آییہا آسر، زندمان و آسودگی انت. ہما پگر و ہٹیا ہڈائے دژمن انت کہ مہاری گنہکارین سرشتے دستا انت. آ وتا ہڈائے شریئے دستا ندنت، اے کارا کرت ہم نکنت. آ کہ گنہکارین سرشتے دستا انت، ہڈایا وشنود کرت نکنت.

بلہ شما گنہکارین سرشتے دستا نہ ات، روھے دستا انت، پرچا کہ ہڈائے روہ شمئے دلا نشتگ. اگن کسینا مسیہے روہ گون مبیٹ، آ مسیہے نہ ات، بلہ اگن مسیہ شمئے دلا انت، گڑا شمئے جسم و جان گناہے سئو با مرنگ و شمئے روہ پاکی و پلگاریے سئو با زندگ انت. اگن ہمائیے روہ شمئے دلا انت کہ ایسا مسیہی چہ مرکا رند جاہ جنایت، گڑا آ کہ مسیہی چہ مردگان جاہ جنایت، شمئے زوال بٹیوکین جسم و جانا ہم چہ وتی ہما روہا زند بکشیت کہ شمئے دلا نشتگ.

او براتان! گڑا ما وامدار این، بلہ گنہکارین سرشتے وامدار نہ این کہ آییہا حسابا زند بگوازیینن. چنا کہ اگن شما گنہکارین سرشتے راہا بگریت، مریت. بلہ اگن چہ روھے راہا وتی سرشتے گناہ و بدکاریان بکشیت، زندگ مانیت. آ سچھین مردم ہڈائے چک انت کہ ہڈائے روہ آییہا رھشون انت. شمارا گلامی روہے نرستگ کہ پدا بٹرسیت، شما پہ چکی زورگ بوتگیت و ہڈایی روہ شمارا رستگ. چہ ہمے روہا کوکار کنین ”آبا، او پت!“ روھے جند گون مئے اروہا گواہی دنت کہ ما ہڈائے چک این. نون اگن ما ہڈائے چک این، گڑا میراس ہم برین، چہ ہڈایا میراس برین و گون مسیہا ہم میراس این. چنا کہ اگن ما پہ راستی آییہا سکی و سوریان ہمراہ ببین، گڑا آییہا شان و شوکتا ہم شریکدار بین.

ہڈائے مہر و مئے آیوکین شان و شوکت

منی حسابا، اے زمانگئے سکی و سوری، آ شان و شوکتے دیما ہچ نہ ات کہ پہ ما پڈر بیگی انت. چنا کہ سچھین ہستی، پہ بیسبری ہمے ودارا انت کہ ہڈائے چک کدین زاهر کنگ بنت. سچھین ہستی ناھودگیے دستا دئیگ بوت. اے چہ ہستیے جندے واہگ و ززایا نبوت، چہ ہمائیے واہگ و ززایا بوت کہ ہستی ای ناھودگیے چیرا چیر ترینت، بلہ گون اے ایتنا کہ ہستیے جند چہ زوالیے گلامیا آرات و ہڈائے چکانی آراتیے شان و شوکتا شریکدار بیت. ما زانین کہ سچھین ہستی انگت چہ زک و زایگئے دردان نالگا انت.

۳:۸ بزبان چہ ایسا مسیہے جسم و جانئے راہا.

تھنا ہستی نالگا نہ انت، ما وت ہم کہ چہ روہئے اٹولی بر و سَمرا شریکدار بوتگین، وتی درونا نالگا این، ہمے وھدا کہ پہ بیسبری و دارا این کہ مارا پہ چُکئی بزوریت، تانکہ مئے جسم و جان آزات کنگ بیبت۔ ما گون ہمے اُمیتا رَکینگ بوتگین، بلہ اُمیتے کہ سرجم بوتگ، نون اُمیت گوشگ نببت۔ چوں بوت کنت مردم ہما چیرئے اُمیتا بیبت کہ ہست انتی؟ اگن ہما چیرئے اُمیتوار بیبت کہ انگت مارا نبست، گڑا پہ سبر آئیے و دارا بیبت۔ ہمے پٹیمما روہ مئے نروریانی تھا مارا کُمگ کنت، چنا کہ ما نزانین چوں و پہ کجام چیران دوا بکنین، بلہ روہئے چند گون اُنچین نالگان پہ ما نیامجیگری کنت کہ لبزِش بغان کرت نکنت۔ آ کہ مئے دلان پُتیت پاکین روہئے پگر و ہنیلان زانت، چنا کہ روہ گون ہڈائے واہگ و رزایا پہ پلگار تگینان نیامجیگری کنت۔

ما زانین، ہڈا سَجھین چیران پہ وتی دوست داروکانی شری و اینمیا کار بندیت، پہ ہمایان کہ ہڈائے مکسدا گوانک جنگ بوتگ انت۔ ہڈایا آچہ پششا زانتنت و چہ پئسرا اُنچشی گیشینتنت کہ آئیے چُکئے داب و دروشما بننت، تان آچک بازین براتانی اٹولی بیبت۔ آ کہ ہڈایا چہ پئسرا گیشینتنت، گوانکی ہم جنتت، آ کہ ہڈایا گوانک جنتت، پاک و پلگاری کرتنت و آ کہ پاک و پلگاری کرتنت، شان و شوکتی ہم دانتت۔

اے چیرانی بارثوا جے بگوشین؟ اگن ہڈا گون ما گون انت، کئے مئے دژمن بوت کنت؟ آ کہ وتی چُکئے پرواہی نکرت و پہ مٹیگی چہ آییسا سر گوست، گون آییسا ہنوار، آدگہ سَجھین چیران ہم مارا ندنت؟ ہڈائے گچین کرتگینان کئے بھتام جت کنت؟ اے ہڈا انت کہ پاک و پلگار کنت۔ کئے مٹیباریئے ہکما بڑت کنت؟ ایسا مَسیہ، ہما انت کہ مُرت و، ہنو، چہ مُردگان جاہ جناینگ بوت، ہما کہ ہڈائے راستین کشا انت و آئیے درگاھا پہ ما نیامجیگری کنت۔ کئے مارا چہ ایسا مَسیہئے مہرا جتا کرت کنت؟ سکی و سوری یا پریشانی، آزار یا دُکال، جاندری، ہتیریا زہمئے زراب؟ اُنچش کہ نبیسگ بوتگ:

تئی سَنوُبا سَجھین رُوچا گون مرکا دیم پہ دیم این و
گربانیگین پسانی پٹیمما حساب آرگ بین۔

انہ، مارا اے سَجھین چیرانی تھا چہ ہمایئے راہا مزین کامیابیے رسیت کہ گون ما مہری کرتگ۔ من دلجم و سدک آن کہ نہ مرک، نہ زند، نہ پریشنگ، نہ ہاکم، نہ اٹوگین و نہ آیوکنین چیر، نہ واک و زور، نہ بُرزی، نہ جھلی و نہ سَجھین ہستیئے دگہ چیرئے مارا چہ ہڈائے ہما مہرا جتا کرت کنت کہ چہ مئے ہڈاوند ایسا مَسیہا مارا رسیت۔

ہُدایی گچین

۹ من چہ مَسیہئے ارواہ و جبینا راست گوُشان و دروگ نبندان، منی دل و درون چہ پاکین روہا اے ہبرئے شاھدیا دنت کہ منا سوزناکین اندوہ و مُدامین دردے دلا انت۔ درپچا وتی ہمرگ و ہمزاتین براتانی ہاترا، من نالت کنگ بوتینان و چہ مَسیہا بسستینان۔ آ، اسرائیلی انت کہ پہ چُکئی زورگ بوتگ انت۔ شان و شوکت، اُھد و پٹیمان، شریئے رسگ، پرستشے راہ و رَہبند و ہڈائے لبز و کرار ہمایانینگ انت۔ بُنیپرک ہمایانینگ انت و مَسیہ ہم کہ سَجھینانی ہڈا انت، جسمی حسابا چہ ہمایانی نسل و پدیرپچا انت۔ آییسا مُدام ستا و سنا بات۔ اُنچش بات۔ آمین۔

چُش نہ انت کہ ہڈائے ہبرا پرؤش وارنگ۔ چنا کہ ہر بنی اسرائیلی، اسرائیلی نہ انت۔ ابراہیمئے ہر چُک و نُماسگے آئیے راستین اژبادگ نہ انت، بلہ ”تئی نسل و پدیرپچ چہ اسکا حساب آرگ بیت۔“ اے چیر پینش داریت کہ ہڈائے چُک آ نہ انت کہ جسمی چُک انت۔ وادہ داتگین چُک ابراہیمئے نسل و پدیرپچ حساب آرگ بنت۔ پرچا کہ وادہ و کرار چُش ات: ”گیشینتگین وھدا پرتران و ساہا مردین چُکے بیت۔“ تھنا ایش نہ ات، گون ربگایا ہم ہمے پٹیمین چیرے بوت، وھدے آ پہ وتی جاڑین چُکان لاپ پڑ بوت۔ آییانی پت ہم ہمایکین ات، بزان مئے بُنیپرک اساک۔ بلہ چہ ایشا پئسر کہ چُک پندا بننت و نیکی یا بدی بکننت، ربگایا گوشگ بوت کہ ”مستریں کستریئے ہزمتا کنت۔“ اے ڈنولا بوت تان ہڈائے ارادہ چہ گچینکاریا برجہ دارگ بیبت، بلہ چہ کار و کردئے راہا نہ، چہ ہمایئے راہا کہ انسانا گوانک جنت۔ اُنچش کہ نبیسگ بوتگ: ”آکوب منا دوست ات و چہ ایساو نپرتن کرت۔“

گڑا جے بگوشین؟ ہڈا نا انساپ انت؟ ہجبر! چنا کہ گون موسایا گوشیت: ”اگن بلوُتان گون یکنیا مہربان بان، گون آییسا مہربان بان و اگن بلوُتان کسئیے سرا رَہم بکنان، آییے سرا رَہم کنان۔“ بزان، اے انسانئے واہگ و وس کنگئے سرا نببت، رَہم کنگ ہڈائے دستا انت۔ پرچا کہ پاکین کتاب گون پرتونا گوشیت: ”من ترا پہ اے مکسدا مزنی داتگ کہ چہ تتو وتی زور و واکا پینش بداران تانکہ منی نام سَجھین زمینا جار جنگ بیبت۔“ گڑا بزان، ہڈا ہرکسئے سرا کہ بلوُتیت رَہم کنت و ہرکسئے دلا کہ بلوُتیت سینگ کنت۔

ہُدائے کَہر و رَہمت

چہ من جُست کنئے: ”گڑا ہڈا چنا انگت مارا ائیر جنت؟ آئیے ارادھے دیم کئے اؤشتات کنت؟“ بلہ، او انسان! پہ راستی تتو کنئے ائے کہ گون ہڈایا یک و دو بکنئے؟ اے شریں ہبرے کہ اڈ کرتگینے وتی اڈ کنوُکا